

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ: Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΑΦΓΑΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

της φοιτήτριας
Αναστασία Μουρουζίδου
Ξ2016029

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ:
Μαρία Τσίγκου
Σωτήρης Λίβας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A. A.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3
A.2 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	4
B. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	20
Γ. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	36
Γ. 1. Τι είναι μετάφραση;.....	36
2. Κατηγορίες Μετάφρασης.....	37
3. Ύφος και Επίπεδα χρήσης λόγου.....	38
4. Ρόλος του Μεταφραστή.....	40
5. Μεταφραστικά προβλήματα και Μεταφραστικές τεχνικές.....	40
6. Κύρια Ονόματα.....	45
7. Ακρωνύμια/ Αρκτικόλεξα/ Συντομογραφίες.....	46
8. Ειδικοί όροι και Εκφράσεις.....	47
Δ. ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	48
Ε. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	49

A. 1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία αφορά την μετάφραση ενός άρθρου με τίτλο «The fall of the Afghan government and what it means for Europe», άρθρο το οποίο δημοσιεύτηκε στις 25 Αυγούστου 2021 στην ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων (ΣΕΥ). Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων διεξάγει έρευνες που αφορούν την εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας ενώ ταυτοχρόνως παρέχει έναν χώρο συνάντησης για σημαντικά πρόσωπα του πολιτικού κόσμου καθώς και άτομα που έχουν μεγάλη επιρροή στον κόσμο, ώστε να μπορούν να εκφράζουν την γνώμη τους. Δίνει την δυνατότητα και προωθεί ενημερωμένη συζήτηση για τον ρόλο της Ευρώπης στον κόσμο.

Το άρθρο με το οποίο επέλεξα να ασχοληθώ αφορά ένα σημαντικό γεγονός που συγκλόνισε τον κόσμο, το γεγονός της κατάληψης της Αφγανικής κυβέρνησης από τους Ταλιμπάν. Ήταν και εξακολουθεί να είναι ένα αναπάντεχο γεγονός καθώς παρά την υποτιθέμενη εντιμότητα από τις ΗΠΑ και την Ευρώπη, η κατάληψη κατέληξε σε μία τραγωδία προκαλώντας την απώλεια ανθρώπινων ζωών καθώς και αστάθεια και φόβο στην χώρα. Στο άρθρο αυτό παρουσιάζονται διάφορες οπτικές γωνίες πολιτικών εμπειρογνομώνων ως προς τα πιθανά σενάρια των επιπτώσεων του γεγονότος.

Λόγω της σοβαρότητας αυτού του θέματος, προσπάθησα να μείνω πιστή ως προς το πρωτότυπο και να μεταφέρω την όποια πληροφορία πιστά, χωρίς όμως να πάρω κάποια θέση. Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί ότι πιστότητα δεν σημαίνει κατά λέξη μετάφραση αλλά σεβασμό στο νόημα και στη δομή του πρωτοτύπου, χωρίς να αλλοιώνεται η μετάφραση από προσωπικές γνώμες.

Παρακάτω, παρατίθεται πρώτα το πρωτότυπο κείμενο και μετά το μετάφρασμα. Αφού τελείωσα την μετάφραση, προχώρησα στην ανάλυση της μεταφραστικής θεωρίας και πράξης καθώς και στην καταγραφή των δυσκολιών/προβλημάτων που συνάντησα κατά τη διάρκεια αυτής. Τέλος, ανέφερα τις πηγές που χρησιμοποίησα κατά την διάρκεια αυτής.

A.2. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

The fall of the Afghan government and what it means for Europe

ECFR's policy experts examine what the Taliban takeover means for countries and regions around the world: Europe, the US, the Middle East, Russia, China, Iran, Turkey, and the Sahel

The rapid collapse of Afghan government forces and the Taliban's seizure of power have shocked Europe and led to an intense debate about the implications for European policy. While the United States was the prime mover and decided the strategy of Western intervention in Afghanistan, several European countries made a big investment of troops and resources in the effort. Now that effort lies in ruins, and Europeans are left with several unavoidable questions. In the first instance these revolve around the best ways to get their citizens, and those who worked with them, out to safety. But, further ahead, they must consider the lessons of the Afghan experience for their policies on security, stabilisation, relations with the US and other regional powers, and migration, among other areas. This collection brings together ECFR policy experts from across our programmes to share their analysis of what the Taliban's takeover means for Europe's core interests and major partners.

Security and defence

Jana Puglierin

The dramatic end of the Afghanistan mission will inevitably raise the question of the future of military interventions. Since 2014, NATO's focus has shifted from out-of-area missions back to its core task – deterrence and territorial defence. Intervention fatigue has spread among NATO member states. After the 'forever wars' in Iraq and Afghanistan, the United States is clearly no longer willing to serve as the 'world's policeman'. This could already be seen in Syria during the Obama years.

The pressure has therefore increased on Europeans to engage in crisis management in their own neighbourhood. In the future, the European Union will need to enhance its contribution to crisis prevention, stabilisation, and peacebuilding. The Afghanistan mission has forcefully demonstrated to the Europeans how much they depend on American capabilities. Without US military support, the Europeans would not be able to evacuate their own personnel and local Afghan forces from Kabul.

If Europeans are no longer committed to stabilising their neighbourhood, instability will come to Europe

At the same time, the failed Afghanistan mission confronts many Europeans with the question of whether military interventions make any sense at all. Quite a few observers and policymakers, especially in Germany, argue that the lesson of the missions in Iraq, Libya, and Afghanistan is that we should no longer engage in this form of activity in the future. Many ask what was achieved by the years of training the Afghan armed forces, deploying European soldiers, and investing huge amounts of money.

It is to be expected that it will now be more difficult for European politicians to convince their populations of the benefits and the legitimacy of military interventions abroad. European member states will have to put their current military missions under review – in France and Germany this might have significant implications for their engagement in the Sahel.

At the same time, Europe cannot shield itself from the trouble spots around it, nor simply see itself as an island of the blessed. If Europeans are no longer committed to stabilising their neighbourhood, instability will come to Europe. It is important not to repeat the mistakes made in Afghanistan. Instead of overloading mandates, future military interventions must have a clearly defined and achievable purpose, with the means necessary to deliver them.

European strategic autonomy

Tara Varma

The recent events in Afghanistan will inevitably impact on Europe strategically, above all in its capacity and willingness to act geopolitically. Afghanistan is a test case for European strategic autonomy. Strategic autonomy comprises the following three components: information, decision, and action. Information from stakeholders on the ground about the preparations of the Taliban forces, and the speed with which they might seize Kabul, was faulty, to say the least. The US decision to leave dates back to the spring and prompted no European response at the time. Europeans were left to act – for their own citizens and the Afghans who worked with them, sometimes for years – in haste and in extremely difficult conditions.

This does not have to be a fatal setback to European policy on Afghanistan. But Europe needs to define what its ambitions should be with, and in, the country.

Openness and connections are at the heart of the European project. Europe should not wall itself off from the world and go back to being an inward-looking, fearful political fortress. It would be unable to do this in any case. The European Union should take in all the Afghans who worked for NGOs, member states, and international organisations, as well as those whose rights and lives are at risk with the Taliban.

As for those who stay in Afghanistan, the EU can help them through established aid solutions. The EU knows how to run development programmes and provide humanitarian aid, particularly in the rural areas that are prone to drought. This will also entail reinforcing its presence on the ground to ensure the proper delivery of programmes and to fight corruption – if the Taliban regime is prepared to accept such assistance. The delivery of aid could give the EU some leverage to exert a moderating influence on how Afghanistan is governed.

Again, Europe finds itself caught in the middle of a geopolitical competition whose actors are China, Russia, and Pakistan, among others. It must take the decision

to be an influential force in the region: coordination between member states – in regard to information gathering, decision-making and contributing to the development-security nexus – will be essential.

Relations with the United States

Jeremy Shapiro

Several of America's European allies have complained vociferously about Joe Biden's withdrawal from Afghanistan, the competence with which it was carried out, and the lack of meaningful consultation with NATO allies that also had forces in Afghanistan. But from the beginning of NATO's operation in Afghanistan, European contributors willingly, even eagerly, subordinated themselves to US strategy, regardless of whether it made sense. Complaining now, when everything has fallen apart, seems at best petulant, at worst irresponsible.

The US has become a normal country.

It is time to wake up and smell the post-American coffee. The fundamental lesson of the collapse in Afghanistan for Europeans is not about a lack of consultation or even US competence. It is that the third US president in a row has demonstrated that his country will no longer police the world or use its power to support the elusive goal of stability in faraway regions. The tragedy in Afghanistan is a logical outcome of that now well-established position.

The US has become a normal country. It will not be isolationist or unilateral. It can and will work effectively with allies, but only when its vital interests are at stake. It sees those interests in the competition with China. Increasingly, however, in places such as central Asia, the Sahel, and perhaps even Europe's eastern neighbourhood, it does not.

Europeans have more direct interests at stake in those places. To protect these interests, they will need to develop the will and the capability to exercise their own

strategic sovereignty, including the capacity for military intervention with little or no American support.

Those are costly capabilities that will take years to develop and that are barely begun. It is unsurprising that Europeans prefer the old, comfortable American bargain and that they want to believe, as Biden often promises, that “America is back”. But if Europeans take any lesson from the current tragedies in Afghanistan, it is that the old deal is no longer on offer and that relying on it is a dangerous abdication of an inescapable responsibility.

The Middle East and North Africa

Julien Barnes-Dacey

As Europeans consider the impact on the Middle East of the United States’ Afghan withdrawal, they will be focused primarily on security implications. There is no love lost between the Taliban and the Islamic State group, but there are still fears that Afghanistan could re-emerge as a haven for extremist groups such as al-Qaeda – with which the Taliban allegedly maintains ties – potentially helping them re-energise wider efforts in Iraq, Syria, and beyond. The Taliban’s spectacular success could also inject new confidence into extremist groups disheartened by years of military setbacks across the Middle East, fuelling new mobilisation (though some groups, such as Jabhat al-Nusra in Syria, are also seeking to emulate the Taliban’s strategy of political legitimisation to cement gains on the ground).

But the potential threat remains shrouded in uncertainty. The Taliban may demonstrate some interest in safeguarding international assistance flows into Afghanistan, an outcome which will be impossible if the group provides space for extremist groups. Western governments may use the carrot of international engagement to encourage this sentiment and moderate the group’s behaviour. Meanwhile, the increased localisation of extremist actors across the Middle East –

whereby local rather than transnational legitimacy is becoming more relevant – may also dilute possible ties between the Taliban and regional groups.

Above all, the US has made clear that it intends to [maintain](#) an “over the horizon” military capability to address security concerns. Washington will undoubtedly remain vigilant in striking perceived terrorist targets in both Afghanistan and the Middle East.

Beyond immediate security implications Europeans will also be asking stark questions about the wider US role in the Middle East, including the impact on ongoing stabilisation efforts. While talk of an American military withdrawal from the Middle East seems exaggerated – indeed, the US may become more dependent on Gulf Arab bases to offset the loss of its Afghanistan presence – the Afghan withdrawal reaffirms that Washington is intent on downsizing its commitments and is done with nation building. The Biden administration appears to also want to narrow US efforts in Iraq and Syria, with a greater focus on core counterterrorism interests, and is unlikely to offer more significant engagement in places such as Libya. This will likely encourage the trend whereby regional actors more assertively and independently pursue their own interests – which risks outcomes that do not always align with Western interests. It also hangs out the prospect that conflicting regional capitals will be more willing to reach accommodations with each other given the lack of a US backstop.

Europeans, for whom a stable Middle East is an absolute imperative given migration and terrorism challenges, will need to ask themselves how to proceed without the same degree of US leadership. This will partly be a question of European commitment and resources. But it will also necessitate a more profound questioning of the Western – European, as much as American – stabilisation model that has so evidently failed in Afghanistan, Iraq, and elsewhere over the past 20 years. Europeans will need to ask if and how they can support more realistic objectives rooted in more legitimate and locally owned processes across the Middle East. This will, for one, require a sharper focus on the rampant corruption that is so central to regional

instability and which more often than not – as in Afghanistan – is encouraged rather than countered by Western stabilisation efforts.

Russia

Kadri Liik

In the mid-2000s, a British security analyst asked a Russian colleague his view of the US-NATO campaign in Afghanistan. “My head wants you to succeed,” was the answer. “But my heart wants you to fail as miserably as we did.”

Russia’s views about the US withdrawal remain equally ambivalent. Inevitably, there are people who enjoy noting that the Soviet withdrawal from Afghanistan – long viewed as a symbol of failure – now looks orderly in comparison. Russia’s official propaganda machine keeps gleefully pointing out that those who helped the Americans ended up abandoned, attempting to cling to departing aircraft. “The lesson: Do not help the Stars and Stripes. It’ll use you, then abandon you,” [wrote](#) Margarita Simonyan, editor-in-chief of the RT television channel.

But much of such messaging is actually driven by Russia’s domestic context and is aimed at agents of change inside Russia, who – as the Kremlin is trying to persuade itself and the wider population – are supposedly puppets of the West and kept active by its help. But some of this thinking also has a bearing on Moscow’s foreign policy thinking. Several people, [including Nikolay Patrushev](#), the secretary of the Security Council, have said that Afghanistan enjoyed a status similar to Ukraine – that of a major US ally outside NATO. Given how many in Moscow also choose to believe that the current power-holders in Ukraine are Western stooges, rather than leaders the Ukrainian population truly voted for, one can wonder about the dangers of Moscow over-interpreting the parallels and simply waiting for America to ‘leave’ Ukraine.

At the same time, though, Western fears that Moscow, emboldened by the United States’ failure, will now start testing all of Washington’s foreign commitments, seem

misplaced too. Another line of thinking in Moscow sees the US as having finally abandoned its unrealistic goals – those of being the world’s policeman, or designer and enforcer of universal democracy. And they view this as something that strengthens, rather than weakens, the US. According to this [logic](#), America will now have resources freed up to pursue the aims it sees as vitally important, and which it will defend tooth and nail – so Russia had better prepare.

Finally, Afghanistan’s fall to the Taliban will also worsen Russia’s own security situation: an influx of Islamist extremists and terrorists to central Asia and, thereafter, to Russia is a longstanding concern for the Kremlin. But this will not happen overnight, and Moscow has had time to make preparations. It has boosted its military presence in central Asia, enhancing border patrol capabilities, and it has invested in ties with the Taliban (though, officially, the organisation is still outlawed in Russia). Moscow is also overall [a lot less vulnerable](#) than it was in 1996, when the Taliban last took Kabul. Unlike back then, it does not face a separatist rebellion in its own Muslim republics; and the countries of central Asia – Russia’s buffer from Afghanistan – are functioning states, not mired in civil wars.

China

Andrew Small

Beijing long saw the conflict in Afghanistan as a war that it wanted neither side to win. In the short term the Chinese government will make as much hay as possible out of the United States’ and the West’s “defeat”, selling the story that the withdrawal has ramifications for US commitments to partners and allies writ large. When Washington goes through one of its periodic redefinitions of what its vital interests are, it argues, you too may find yourself abandoned: better to reach terms with the rising power.

China’s worries, however, are twofold.

Beijing worries that the US withdrawal finally reflects a ruthless US focus on China as the principal strategic concern

Firstly, it is worried that it will be left cleaning up the mess. The Chinese leadership did not want to see an outright Taliban victory and they still fear the consequences of an Islamist regime next door. Although China has longstanding dealings with the Taliban, these have only reinforced their sense that, whatever political promises the Taliban makes, Afghanistan will be a permissive environment for a disturbing assortment of militant groups. The cross-border threats are minimal, given that China can easily seal off the Wakhan corridor – Afghanistan’s narrow strip of territory that reaches over to the Chinese border. Still, Beijing remains concerned about the spillover effects in central Asia and, even more so, Pakistan. China has investments and soft targets across the region that are now at greater risk. Nor does Beijing want to get too deeply involved in addressing these problems: although they are stuck having to take on a more active diplomatic role now, Chinese policymakers see Afghanistan as a trap that smart great powers avoid. While they will be happy to dangle the promise of major investments, and provide some short-term assistance to the new government, any serious economic presence in Afghanistan will be contingent on a political and security environment in which Beijing has confidence – which is years away, at best.

The second Chinese worry is that, while the disastrous execution of the withdrawal will have its costs, this finally reflects a ruthless US focus on China as the principal strategic concern. Beijing’s sense is that it experienced a long window of opportunity for the last two decades, in which every time it looked like China was about to command the attention and resources it merited, US policymakers would be pulled away yet again to deal with a more urgent matter, typically in the greater Middle East. The rebalancing of US energies from continental to maritime Asia, from counter-insurgency to great-power competition, had always been at the mercy of the implication of some moral and political responsibility to leave Afghanistan with a semi-acceptable outcome. With that responsibility abdicated, the US now has a freer hand to address the Indo-Pacific and the China challenge, and would be more than happy if Beijing decided that it really wants to ‘fill the void’ in Afghanistan. China’s

view, infused with the US and Soviet experiences, remains that doing so could prove a mortal mistake.

Iran

Esfandiyar Batmanghelidj

Having maintained a dialogue with the Taliban as the United States' withdrawal neared, Iran's leaders appear to be seeking some kind of accommodation with the forces now in charge of Afghanistan's future. This dialogue is intended to address the threat posed by instability across the border. Iran's security establishment will seek a modus vivendi with the Taliban, mitigating the risks of a new refugee crisis, an increase in drug and weapons smuggling across the border, or an increase in sectarian violence to which Iran may be obliged to respond.

If we consider the Taliban's control of Afghanistan to have been inevitable in light of the US withdrawal, then the Iranian strategy is understandable – even the Biden administration has recognised the Taliban's de facto control of the Afghan state in their efforts to maintain a window to extricate foreign nationals and refugees. But the strategy may still prove unpopular among Iranians, who both remember Taliban brutality towards Iranians and have been moved by the scenes of Afghans seeking to flee the country. Prominent Iranian political scientist Sadegh Zibakalam captured the sentiment in a widely shared tweet, stating that Iranian policy in Afghanistan can be summarised as “sacrificing everything for the sake of anti-Western ideology and enmity with the Americans.” He added that Iran's leaders “do not care about the 40 million people of Afghanistan, nor the situation of women, nor the flood of Afghan refugees to Iran, nor the future of Shiites in the country.” Whether Iran was in a position to help shore up the Afghan government is debatable. But if assistance was withheld in part to ensure the end of the US presence in Afghanistan, the Iranian public may conclude that living next door to the Taliban is too high a price.

Finally, the economic consequences of the Taliban takeover could be significant and will likely have a bearing on both the Iranian economy's short-term response to US sanctions pressure and on the long-term development of the Iranian economy in a regional context. Iran and Afghanistan are more economically interconnected than is widely appreciated. The development of these ties has been largely ad hoc, driven by the need for Iran to seek regional economic opportunities as sanctions stymied engagement with the global economy. However, specific aspects of this relationship, including the role of Afghanistan in Iranian currency markets and the status of Afghanistan as a primary destination for Iranian non-oil exports, suggest that Iran will pay an economic price for the Taliban's success.

Turkey

Asli Aydintasbas

Until a week ago, Afghanistan presented a golden opportunity for Turkey to regain leverage in relations with NATO partners and mend its broken ties with the United States. First discussed in May and formally announced after the first bilateral meeting between Joe Biden and Turkish president Recep Tayyip Erdogan in June, the plan was for the Turkish armed forces to assume control of Kabul airport after the US withdrawal. US officials believed that a Turkish presence would provide sufficient assurances to keep the airport open and prevent a sense of panic within the Afghan population and the diplomatic community in Kabul.

None of this went according to plan.

The Taliban's advance was far quicker than prior US assessments, and its effortless capture of Kabul led to the dramatic scenes of desperation on the airport tarmac. As US forces doubled down on their presence at Kabul airport to facilitate evacuation flights, it appeared that the 600 Turkish troops who had arrived had little to do.

What looked like a serendipitous foreign policy gain for Ankara is now a domestic nightmare – on account of a new wave of Afghan refugees

While Ankara says it is willing to engage with the Taliban and is still interested in playing a role at the airport, this seems highly ambitious. Even though the Taliban craves international recognition and might welcome the Turkish president's offer to meet with its leaders, a Taliban-led government is unlikely to allow Ankara to run the airport. Turkish troops might eventually have to fly back once the US forces hand the airport over to the Afghan government on 31 August.

With the swift fall of Kabul, what looked like a serendipitous foreign policy gain for Ankara is now a domestic nightmare – on account of a new wave of Afghan refugees. The Turkish public has grown increasingly weary of the government's refugee policy, and the presence of four million Syrian refugees and the steady stream of Afghans crossing Turkey's eastern border has further inflamed an ongoing domestic debate. Facing declining support at home, Erdogan is susceptible to such domestic pressures on the refugee issue and needs to look tough on curbing illegal Afghan migration. He has denied the opposition's claim that he has made an agreement with Washington to accept thousands of Afghan refugees fleeing the Taliban, and has announced that Turkey will build a wall on its eastern border.

All of this is happening while the European Union is in the midst of negotiations for a third financial aid package of roughly €3 billion for Turkey for hosting Syrian refugees. Though the Turkey-EU agreement is strictly to provide assistance for Syrian migrants in Turkey, both German chancellor Angela Merkel and EU high representative Josep Borrell have underlined the importance of talking to Turkey about Afghanistan.

Its desire to play a military role in Afghanistan could increase Turkey's importance in Europe's thinking on Afghanistan – but this is unlikely to facilitate another refugee agreement to encourage Turkey to host more Afghans. As it is, Turkey is estimated to

already be hosting 300,000 Afghan refugees. Taking in greater numbers would be politically risky for Erdogan.

The Sahel

Andrew Lebovich

Although observers have for years asked if the Sahel – especially Mali – would be “France’s Afghanistan”, concerns about the impact of the US withdrawal from Afghanistan are as visible in Sahelian outlets as they are in the international press. Many people are worried by the scenario of a foreign intervention force scaling back or pulling out and leaving the region’s countries even more deeply exposed to instability and the spread of jihadist militancy. This is especially in light of France’s previously announced reduction of forces in the region. The contexts are different, but the reactions of Sahelian populations as well as European officials to the situation in Afghanistan reveal some possibilities for the region’s future.

There has been significant local opposition to French and other international efforts in the region, but Sahelian politicians tend to be more muted in their criticism. They recognise that the region’s militaries and communities, already embattled by jihadist attacks, need international support for their operations. This includes French and increasingly European combat and training initiatives, as well as the large UN peacekeeping mission in Mali. Of course, this need is also mutual, and the region’s leaders know very well how to play on European concerns about instability, terrorism, and increased migration along what EU politicians call Europe’s “southern border” and further into coastal west Africa.

The collapse of Afghanistan’s government after 20 years of foreign military and development assistance throws into sharp contrast the efforts undertaken in the Sahel. Foreign engagement in the Sahel has not been remotely as significant in financial terms or troop levels as the American and NATO presence in Afghanistan. Nevertheless, decades of American counterterrorism training, EU-led capacity

building and military training programmes, French and European partner accompaniment of regional troops, and the development projects under the Sahel Alliance have brought neither stability nor development. And, despite a more vocal emphasis on governance and political processes in recent years, progress there is also lagging.

Developments in Afghanistan will likely give French and EU officials pause in considering future drawdowns in the Sahel, even if a full withdrawal remains unlikely. But the clear deficiencies in international stabilisation efforts in Afghanistan and in the Sahel mean that the international community as well as Sahelian leaders face a choice. A genuine focus on political reform, state effectiveness, and reining in the abuses of security forces and militias could help counter the alternative political and security offerings of jihadist groups, especially at a local level. But the question remains about whether Europe and its Sahelian partners can make the hard choices around reform, conditionality, and possible negotiations with militants – or whether they will instead choose to maintain a ‘good enough’ posture that avoids short-term chaos but nonetheless permits a stalemate that reduces regional security and harms Sahelian civilians.

Migration

Susanne Baumann

One result of the rapid progress of the Taliban across Afghanistan was to reawaken a reflexive fear within Europe of a possible influx of refugees. The anticipated flow of Afghans into Europe is a stress test in the inevitably tough process of developing a new EU-internal agreement on migration and asylum based on a fairer sharing of responsibility and solidarity.

As early as the beginning of August, a letter to the European Commission signed by immigration ministers from Austria, Belgium, Denmark, Germany, Greece, and the Netherlands set the tone: while the EU ambassador in Kabul called on member

states to suspend repatriation of Afghans from Europe, because of the increasing violence in Afghanistan, the six countries insisted that the country was a safe place for repatriation. And, even after Kabul was captured by the Taliban, for all the horror and shock of the situation, it is clear that EU leaders preferred to leave the problem to the region. France's president, Emmanuel Macron, spoke out against "unregulated refugee flows"; Austria's chancellor, Sebastian Kurz, stressed that there would be no further admission of Afghans to Austria "under his chancellorship"; and Greece's migration minister Notis Mitarakis stressed that his country would not become "the EU's gateway for people who want to leave for Europe". European discussions so far have focused on offering EU support for countries neighbouring Afghanistan.

The topic of asylum and migration has had a particularly acute impact on the otherwise ponderous German parliamentary election campaign. The nationalists have finally found an election issue they can work with – anti-climate policies do not campaign well in a year of floods and forest fires. "Wave of refugees" and "mass immigration" are much more to their taste. And the Christian Democrats (CDU) and their Bavarian sister party, the Christian Social Union (CSU), prefer to pre-empt the pictures of the '2015 horror scenario' themselves, so as not to leave it open to the Alternative for Germany party, and to cater to their right-wing fringe. "2015 must not be repeated," is the mantra Germany's CDU chancellor candidate Armin Laschet, issued in response to evacuation scenes at Kabul airport. Striving to distinguish itself from their 'left competitors', the Greens, CSU leader Markus Soeder accused the Greens of the much-dreaded "carte blanche" that would "trigger additional migration pressure" in response to their demand for a quota for refugees from Afghanistan.

But how real and how likely are the conjured-up streams of refugees making their way out of Afghanistan into the European Union? In the short term, not very. Apart from the sadly very manageable number of local staff and activists who can be flown out of Afghanistan, the country's borders are currently virtually sealed. On the one hand, the Taliban controls many parts of the border and prevents many Afghans who are willing to leave the country from doing so. On the other hand, neighbouring

countries, such as Turkey and Pakistan, have closed their borders to keep Afghan refugees out.

In the longer term, more Afghans may well aim to come to Europe to join family members living in EU countries or to escape the conditions in refugee camps. It is up to EU states – and some EU states will need to lead the way here – to do better than they did in the case of Syria. They will need to coordinate with Afghanistan's neighbouring states at an early stage, supporting them financially and logistically to keep their borders open and provide shelter to those fleeing the Taliban regime. In addition, the EU must coordinate to create legal and safe access routes to Europe – for example, by issuing humanitarian visas or temporarily suspending visa requirements. There is sufficient time to act if governments do not spend too much time on populist manoeuvring.

Η πτώση της Αφγανικής κυβέρνησης και τι σημαίνει αυτό για τον κόσμο

Στο παρόν άρθρο, εμπειρογνώμονες πολιτικής του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων (ΣΕΥ) εξετάζουν ποιο είναι το πιθανό επακόλουθο της κατάληψης των Ταλιμπάν για όλο τον κόσμο: Ευρώπη, ΗΠΑ, Μέση Ανατολή, Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Τουρκία και Σαχέλ.

Η ταχεία κατάρρευση των Αφγανικών κυβερνητικών δυνάμεων και η κατάληψη της εξουσίας από τους Ταλιμπάν συγκλόνισε την Ευρώπη και προκάλεσε έντονη συζήτηση σχετικά με τις επιπτώσεις της στην ευρωπαϊκή πολιτική. Ενώ οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν η κύρια κινητήρια δύναμη και ήταν αυτοί που σχεδίασαν την στρατηγική της Δυτικής επέμβασης στο Αφγανιστάν, αρκετές ευρωπαϊκές χώρες είχαν επίσης επενδύσει στρατεύματα και πόρους σε αυτή. Όμως αυτό δεν είχε κάποιο αποτέλεσμα και κατά συνέπεια οι Ευρωπαίοι έμειναν με αρκετά αναπόφευκτα ερωτήματα. Σε πρώτη φάση, αυτά περιστρέφονταν γύρω από τους καλύτερους τρόπους που θα μπορούσαν να γυρίσουν πίσω ασφαλείς οι πολίτες τους καθώς και οι συνεργάτες τους. Αλλά, θα έπρεπε πρώτα να λάβουν υπόψη τι διδάγματα μπορούν να πάρουν από αυτή την εμπειρία σχετικά με τις πολιτικές τους, καθώς και με την ασφάλεια, τη σταθεροποίηση, τις σχέσεις με τις ΗΠΑ και άλλες περιφερειακές δυνάμεις. Παρακάτω παρουσιάζονται οι απόψεις εμπειρογνομόνων πολιτικής του ΣΕΥ σχετικά με τη σημασία της κατάληψης των Ταλιμπάν για τα βασικά συμφέροντα της Ευρώπης και τους κύριους εταίρους της.

Ασφάλεια και Άμυνα

Jana Pyglieirin

Το δραματικό τέλος της αποστολής στο Αφγανιστάν έθεσε αναπόφευκτα το ζήτημα του μέλλοντος των στρατιωτικών επεμβάσεων. Από το 2014, το NATO μετατόπισε τον τομέα εστίασής από αποστολές εκτός περιοχής πίσω στα κύρια ζητήματα του, ένα από αυτά ήταν η αποτροπή συγκρούσεων και η εδαφική άμυνα. Και αυτό επειδή τα κράτη μέλη του NATO είχαν κουραστεί από όλες τις εμπλοκές. Μετά από τους «αιώνιους πολέμους» στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, φαίνεται ότι οι

Ηνωμένες Πολιτείες δεν ήταν πλέον πρόθυμες να υπηρετούν ως οι «αστυνομικοί του κόσμου». Αυτό ήταν εμφανές και στην στάση τους απέναντι της Συρίας κατά την προεδρική θητεία του Ομπάμα.

Ως εκ τούτου, οι Ευρωπαίοι έχουν δεχθεί πίεση ώστε να ασχοληθούν και οι ίδιοι με την διαχείριση κρίσεων στην χώρα του καθενός. Μελλοντικά, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα χρειαστεί να ενισχύσει τη συμβολή της στα μέτρα πρόληψης, τη σταθεροποίηση και την οικοδόμηση της ειρήνης. Ως παράδειγμα της ανάγκης των Ευρωπαίων από τις αμερικάνικες δυνατότητες μπορούμε να λάβουμε την αποστολή στο Αφγανιστάν: χωρίς την στρατιωτική υποστήριξη των ΗΠΑ, οι Ευρωπαίοι δεν θα μπορούσαν να εκκενώσουν το προσωπικό τους και τις τοπικές αφγανικές δυνάμεις από το Καμπούλ.

«Εάν οι Ευρωπαίοι δεν παραμένουν δεσμευμένοι στη σταθεροποίηση της γης τους, τότε θα προκύψει μεγάλη αστάθεια στην Ευρώπη»

Παράλληλα, η αποτυχημένη αποστολή στο Αφγανιστάν έφερε τους Ευρωπαίους αντιμέτωπους με το εξής ερώτημα: ποιο είναι το νόημα των στρατιωτικών εμπλοκών. Μάλιστα, αρκετοί παρατηρητές και φορείς λήψης αποφάσεων, ειδικά στη Γερμανία, υποστηρίζουν ότι αυτό που πρέπει να πάρουμε από τις αποστολές στο Ιράκ, τη Λιβύη και το Αφγανιστάν είναι ότι δεν θα πρέπει πλέον να ασχολούμαστε με αυτή την μορφή δραστηριότητας στο μέλλον. Πολλοί αναρωτιούνται για τα τόσα χρόνια εκπαίδευσης των αφγανικών δυνάμεων, την παράταξη Ευρωπαίων στρατιωτών και την επένδυση χρημάτων και τι σήμαιναν αυτά τελικά.

Είναι αναμενόμενο ότι θα είναι πλέον πιο δύσκολο για τους Ευρωπαίους πολιτικούς να πείσουν τους πολίτες τους για τα οφέλη και τη νομιμότητα των στρατιωτικών εμπλοκών στο εξωτερικό. Τα ευρωπαϊκά κράτη μέλη θα πρέπει να επανεξετάσουν τις τρέχουσες στρατιωτικές αποστολές τους, συγκεκριμένα για την Γαλλία και την Γερμανία και όσον αφορά την συμπλοκή τους στο Σαχέλ.

Ταυτοχρόνως, η Ευρώπη δεν μπορεί να προστατευτεί από όλες τις πλευρές και τα σενάρια, ούτε να θεωρείται ως η «Μακάρων νήσος». Εάν οι Ευρωπαίοι δεν δεσμευτούν στη σταθεροποίηση της γης τους, θα επικρατήσει μεγάλη αστάθεια. Είναι σημαντικό να μην επαναληφθούν τα λάθη που έγιναν στο Αφγανιστάν. Αντί για υπερφορτωμένες εντολές, οι μελλοντικές στρατιωτικές επεμβάσεις πρέπει να έχουν

έναν σαφώς καθορισμένο και εφικτό σκοπό, με απαραίτητα μέσα για την υλοποίησή τους.

Ευρωπαϊκή στρατηγική αυτονομία

Tara Varma

Τα πρόσφατα γεγονότα στο Αφγανιστάν θα επηρεάσει αναπόφευκτα την Ευρώπη όσον αφορά την ικανότητα και την προθυμία να δράσει γεωπολιτικά. Η στρατηγική αυτονομία περιλαμβάνει τα ακόλουθα τρία στοιχεία: πληροφορία, απόφαση και δράση. Οι πληροφορίες που είχαν λάβει οι χώρες για τις προετοιμασίες των δυνάμεων των Ταλιμπάν και η ταχύτητα με την οποία θα μπορούσαν να καταλάβουν το Καμπούλ, ήταν τουλάχιστον ελαττωματικές. Οι ΗΠΑ σχεδίαζαν καιρό να δρομολογήσουν την αποχώρησή τους, αλλά αυτό δεν προκάλεσε καμία αντίδραση τότε από την Ευρώπη. Έτσι, οι Ευρωπαίοι έμειναν να ενεργούν μόνοι τους, σε βιασύνη και σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, για τους πολίτες τους και τους μακροχρόνιους Αφγανούς συνεργάτες τους.

Ωστόσο, αυτό δεν είναι απαραίτητα μία μοιραία οπισθοδρόμηση για την ευρωπαϊκή πολιτική όσον αφορά το Αφγανιστάν. Η Ευρώπη από την πλευρά της θα πρέπει όμως να καθορίσει ποιες θα είναι οι φιλοδοξίες της.

Η ειλικρίνεια και οι σχέσεις βρίσκονται στο επίκεντρο του ευρωπαϊκού σχεδίου. Η Ευρώπη θα είναι καλό να μην απομακρυνθεί από τον κόσμο και να επιστρέψει στο να είναι «ένα κλειστό, τρομακτικό πολιτικό φρούριο», κάτι που σε καμία περίπτωση δεν είναι εφικτό. Η Ευρωπαϊκή Ένωση θα πρέπει να δεχτεί όλους τους Αφγανούς που εργάστηκαν για την Μη κυβερνητική Οργάνωση (ΜΚΟ), κράτη μέλη και διεθνείς οργανισμούς, καθώς και αυτούς των οποίων τα δικαιώματα και οι ζωές κινδυνεύουν από τους Ταλιμπάν.

Όσον αφορά όσους μένουν στο Αφγανιστάν, η ΕΕ μπορεί να τους βοηθήσει μέσω καθιερωμένων βοηθητικών μεθόδων. Η ΕΕ γνωρίζει πως να εκτελεί αναπτυξιακά προγράμματα και να παρέχει ανθρωπιστική βοήθεια, ιδιαίτερα σε αγροτικές περιοχές που είναι επιρρεπείς σε «ξηρασία». Αυτό έχει ως επακόλουθο την ενίσχυση της παρουσίας επί τόπου για την ορθή υλοποίηση των προγραμμάτων και της καταπολέμησης της διαφθοράς- εάν το καθεστώς των Ταλιμπάν θα είναι διατεθειμένο να δεχτεί μία τέτοια βοήθεια. Η παροχή βοήθειας θα έδινε στην ΕΕ την αφορμή να ασκήσει μια μετριαστική επιρροή στον τρόπο διοίκησης του Αφγανιστάν.

Και πάλι, η Ευρώπη βρίσκει τον εαυτό της στη μέση ενός γεωπολιτικού ανταγωνισμού, του οποίου οι πρωταγωνιστές μεταξύ άλλων είναι η Κίνα, η Ρωσία και το Πακιστάν. Θα πρέπει να λάβει την απόφαση να δυναμώσει την επιρροή της: αρκετά απαραίτητος θα είναι ο συντονισμός μεταξύ των κρατών-μελών όσον αφορά τη συλλογή πληροφοριών, τη λήψη αποφάσεων και τη συμβολή στον δεσμό ανάπτυξης-ασφάλειας.

Σχέσεις με τις Ηνωμένες Πολιτείες

Jeremy Shapiro

Αρκετοί από τους ευρωπαϊκούς συμμάχους της Αμερικής παραπονέθηκαν έντονα για την απόφαση αποχώρησης του Joe Biden από το Αφγανιστάν, την ικανότητα με την οποία πραγματοποιήθηκε και την έλλειψη ουσιαστικής διαβούλευσης με τους συμμάχους του NATO που είχαν επίσης δυνάμεις στο Αφγανιστάν. Αλλά πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι από την αρχή της επιχείρησης του NATO στο Αφγανιστάν, οι Ευρωπαίοι υπάκουσαν πρόθυμα, μπορεί κανείς να πει και ανυπόμονα, την στρατηγική των ΗΠΑ, ανεξάρτητα από το αν είχε νόημα. Το να διαμαρτύρεται κανείς, όταν όλα έχουν καταρρεύσει, φαίνεται στην καλύτερη περίπτωση καταθλιπτικό, στη χειρότερη ανεύθυνο.

«Ηρθε η ώρα να ξυπνήσετε και να γευτείτε τον καφέ της μετά-Αμερικάνικης εποχής»: Το θεμελιώδες μάθημα της κατάρρευσης στο Αφγανιστάν για τους Ευρωπαίους δεν αφορά την έλλειψη διαβούλευσης ή και την ικανότητα των ΗΠΑ. Είναι ότι ο τρίτος κατά σειρά πρόεδρος των ΗΠΑ απέδειξε ότι η χώρα δεν θα είναι πια η «αστυνομία» του κόσμου ούτε θα χρησιμοποιεί τη δύναμή του για να υποστηρίξει τον άπιαστο στόχο της σταθερότητας σε μακρινές περιοχές. Η τραγωδία στο Αφγανιστάν είναι ένα λογικό αποτέλεσμα αυτής της καθιερωμένης πλέον στάσης.

Οι ΗΠΑ είναι πια μια απλή χώρα. Δεν θα είναι απομονωτική ή μονομερής. Μπορεί να συνεργαστεί αποτελεσματικά με συμμάχους, αλλά μόνο όταν διακυβεύονται τα ζωτικά της συμφέροντα. Αυτά τα συμφέροντα βλέπει στον ανταγωνισμό της με την Κίνα σε αντίθεση με μέρη όπως η Κεντρική Ασία, το Σαχέλ, ίσως ακόμη και η ανατολική γειτονιά της Ευρώπης.

Οι Ευρωπαίοι έχουν πιο άμεσο συμφέρον σε αυτά τα μέρη. Για να προστατεύσουν αυτά τα συμφέροντα, θα πρέπει να αναπτύξουν τη θέληση και την

ικανότητα άσκησης της δικής τους στρατηγικής κυριαρχίας, συμπεριλαμβανομένης της ικανότητας για στρατιωτική επέμβαση με μικρή ή καθόλου υποστήριξη.

Αυτές είναι δαπανηρές δυνατότητες που θα χρειαστούν χρόνια για να αναπτυχθούν και που δεν έχουν αρχίσει ακόμη. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι προτιμούν την παλιά άνετη αμερικάνικη συμφωνία και ότι πιστεύουν, όπως συχνά υπόσχεται ο Biden, ότι «η Αμερική επέστρεψε». Αλλά αν οι Ευρωπαίοι είναι να πάρουν κάποιο μάθημα από τις τρέχουσες τραγωδίες στο Αφγανιστάν, είναι ότι η παλιά συμφωνία δεν προσφέρεται πλέον και ότι η εμπιστοσύνη σε αυτήν είναι μια επικίνδυνη παραίτηση από μία αναπόφευκτη ευθύνη.

Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική

Julien Barnes-Dacey

Όταν οι Ευρωπαίοι εξετάσουν τον αντίκτυπο στη Μέση Ανατολή της αποχώρησης των Ηνωμένων Πολιτειών από το Αφγανιστάν, το επίκεντρο της προσοχής τους θα βρεθεί στις επιπτώσεις στην ασφάλεια. Παρόλο που υπάρχει εχθρότητα μεταξύ των Ταλιμπάν και του Ισλαμικού Κράτους, εξακολουθούν να υπάρχουν φόβοι ότι το Αφγανιστάν θα μπορούσε να λειτουργήσει ξανά ως καταφύγιο εξτρεμιστικών ομάδων όπως η al-Qaeda¹, με τις οποίες φαίνεται ότι οι Ταλιμπάν διατηρούν δεσμούς και έτσι ενδεχομένως να ξαναζωντανέψουν ευρύτερες προσπάθειες στο Ιράκ, τη Συρία και όχι μόνο. Η θεαματική επιτυχία των Ταλιμπάν θα μπορούσε επίσης να υπάρξει έμπνευση για εξτρεμιστικές ομάδες που αποθαρρύνθηκαν από τα στρατιωτικά πωγυρίσματα στη Μέση Ανατολή, πυροδοτώντας νέα κινητοποίηση (αν και ορισμένες ομάδες, όπως η Jabhat al-Nusra² στη Συρία, επιδιώκουν επίσης να μιμηθούν την πολιτική στρατηγική των Ταλιμπάν για να ενισχύσουν τα κέρδη τους).

Ωστόσο η πιθανή απειλή παραμένει καλυμμένη από αβεβαιότητα. Οι Ταλιμπάν ενδέχεται να επιδείξουν κάποιο ενδιαφέρον για τη διαφύλαξη των διεθνών ροών βοήθειας στο Αφγανιστάν, κάτι που θα γίνει αδύνατο εάν το κίνημα αυτό αφήνει χώρο για εξτρεμιστικές ομάδες. Οι δυτικές κυβερνήσεις μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη δικαιολογία της διεθνούς δέσμευσης για να ενθαρρύνουν αυτό

¹οι al-Qaeda και ²οι Jabhat al-Nusra αποτελούν γνωστές τρομοκρατικές οργανώσεις Ισλαμιστών.

το συναίσθημα και να μετριάσουν την συμπεριφορά του κινήματος. Εντωμεταξύ, οι αυξημένοι εξτρεμιστικές παράγοντες σε όλη τη Μέση Ανατολή, όπου τοπική παρά η διακρατική νομιμότητα γίνεται πιο επίκαιρη, μπορεί επίσης να αμβλύνει τους πιθανούς δεσμούς μεταξύ των Ταλιμπάν και των περιφερειακών ομάδων.

Πάνω από όλα, έχει καταστεί σαφές ότι οι ΗΠΑ σκοπεύουν να διατηρήσουν μία μακροπρόθεσμη στρατιωτική δυνατότητα για την αντιμετώπιση των ανησυχιών που αφορούν την ασφάλεια. Η Ουάσιγκτον θα παραμείνει χωρίς αμφιβολία σε εγρήγορση κατά την επίθεση των αντιληπτών τρομοκρατικών στόχων τόσο στο Αφγανιστάν όσο και στη Μέση Ανατολή.

Πέρα από τις άμεσες επιπτώσεις στην ασφάλεια, οι Ευρωπαίοι θα βρεθούν επίσης αντιμέτωποι με έντονα ερωτήματα σχετικά με τον ευρύτερο ρόλο των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, συμπεριλαμβανομένου του αντίκτυπου στις συνεχιζόμενες προσπάθειες σταθεροποίησης. Παρόλο που η ιδέα της αμερικάνικη αποχώρησης από την Μέση Ανατολή φαίνεται υπερβολική, πράγματι, οι ΗΠΑ μπορεί να εξαρτηθούν περισσότερο από τις αραβικές βάσεις του Κόλπου για να αντισταθμίσουν την απώλεια της παρουσίας τους στο Αφγανιστάν. Η αφγανική υποχώρηση επιβεβαιώνει ότι η Ουάσιγκτον προτίθεται να μειώσει τις δεσμεύσεις της και δεν θέλει να ασχοληθεί με την οικοδόμηση του έθνους. Μάλιστα, η κυβέρνηση του Biden φαίνεται ότι θέλει να περιορίσει τις προσπάθειες των ΗΠΑ στο Ιράκ και τη Συρία, με μεγαλύτερη εστίαση στα βασικά αντιτρομοκρατικά συμφέροντα και είναι απίθανο να δείξει σημαντική δραστηριοποίηση σε μέρη όπως η Λιβύη. Αυτό πιθανότατα θα ενθαρρύνει τις περιφερειακών δυνάμεις να επιδιώκουν πιο δυναμικά και ανεξάρτητα τα δικά τους συμφέροντα, πράγμα που δεν θα ευθυγραμμίζεται με τα δυτικά συμφέροντα. Αυτό επίσης ενθαρρύνει την προοπτική ότι οι αντιμαχόμενες περιφερειακές πρωτεύουσες θα είναι πιο πρόθυμες να καταλήξουν σε συμφωνίες μεταξύ τους, δεδομένης της έλλειψης υποστήριξης από τις ΗΠΑ.

Οι Ευρωπαίοι, για τους οποίους μία σταθερή Μέση Ανατολή είναι μια απόλυτη ανάγκη για τη μετανάστευση και την τρομοκρατία, θα πρέπει να αναρωτηθούν πώς πρέπει να προχωρήσουν χωρίς να έχουν τον ίδιο βαθμό ηγεσίας από τις ΗΠΑ. Αυτό θα είναι εν μέρει ζήτημα ευρωπαϊκής δέσμευσης και πόρων, αλλά θα απαιτεί επίσης μία βαθύτερη αμφισβήτηση τόσο του δυτικοευρωπαϊκού, όσο και του αμερικάνικου μοντέλου σταθεροποίησης που έχει προφανώς αποτύχει στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και σε άλλα μέρη τα τελευταία 20 χρόνια. Οι Ευρωπαίοι θα πρέπει να αναρωτηθούν εάν και πώς μπορούν να υποστηρίξουν πιο ρεαλιστικούς στόχους που είναι ριζωμένοι από

πιο νόμιμες και τοπικές διαδικασίες σε όλη τη Μέση Ανατολή. Αυτό απαιτεί μελλοντικά μια πιο έντονη εστίαση στην αχαλίνωτη διαφθορά που είναι τόσο ουσιαστική για την περιφερειακή αστάθεια και η οποία συχνά, όπως στην περίπτωση του Αφγανιστάν, συχνά ενθαρρύνεται παρά αντιμετωπίζεται από τις προσπάθειες σταθεροποίησης της Δύσης.

Ρωσία

Kadri Liik

Στα μέσα της δεκαετίας του 2000, ένας Βρετανός αναλυτής ασφάλειας ρώτησε έναν Ρώσο συνάδελφο του για την άποψή του σχετικά με την εκστρατεία ΗΠΑ-NATO στο Αφγανιστάν. Η απάντηση του ήταν: «Το μυαλό μου θέλει να πετύχεις, αλλά η καρδιά μου θέλει να αποτύχεις τόσο παταγωδώς όπως εμείς».

Η στάση της Ρωσίας για την αποχώρηση των ΗΠΑ παραμένει αμφίρροπη. Αναπόφευκτα, υπάρχουν κάποιοι που απολαμβάνουν να τονίζουν ότι σε σύγκριση με τις ΗΠΑ, η σοβιετική αποχώρηση από το Αφγανιστάν, η οποία θεωρούνταν ανέκαθεν ως σύμβολο αποτυχίας, τώρα πλέον φαίνεται πιο μεθοδική. Η επίσημη προπαγανδιστική μηχανή της Ρωσίας συνεχίζει να επισημάνει με χαρά ότι όσοι βοήθησαν τους Αμερικάνους κατέληξαν εγκαταλελειμμένοι, προσπαθώντας να προσκολληθούν στα αεροσκάφη που αναχώρησαν. «Ποιο μάθημα παίρνουμε από αυτό; Μην βοηθάτε την Αμερική, θα σε χρησιμοποιήσει και μετά θα σε εγκαταλείψει», γράφει η Margarita Simonyan, αρχισυντάκτρια του τηλεοπτικού καναλιού RT.

Όμως πίσω από τέτοιου είδους μηνύματα κρύβεται η Ρωσική κυβέρνηση που προσπαθεί να πείσει το κοινό ότι αυτοί που είναι υπέρ μιας αλλαγής υποτίθεται ότι είναι μαριονέτες της Δύσης και υποστηρίζονται από αυτή. Ωστόσο, μέρος αυτής της πολιτικής έχει αντίκτυπο στην εξωτερική πολιτική στάση της Μόσχας. Αρκετοί άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένου του Nikolay Patrushev, του γραμματέα του Συμβούλιου Ασφαλείας της Ρωσίας, έχουν πει ότι το Αφγανιστάν απολάμβανε ένα καθεστώς παρόμοιο με αυτό της Ουκρανίας, δηλαδή ενός σημαντικού συμμάχου των ΗΠΑ εκτός NATO. Λαμβάνοντας υπόψη το πόσοι στη Μόσχα επιλέγουν να πιστεύουν ότι οι σημερινοί κάτοχοι εξουσίας στην Ουκρανία είναι υποστηρικτές της Δύσης και όχι ηγέτες που ο ουκρανικός πληθυσμός ψήφισε πραγματικά, μπορεί

κανείς να αναρωτηθεί τον πιθανό κίνδυνο: να ερμηνεύσει η Μόσχα υπερβολικά τους παραλληλισμούς και να περιμένει απλώς την Αμερική να «φύγει» από την Ουκρανία.

Ταυτόχρονα, όμως οι φόβοι της Δύσης ότι η Μόσχα όντας αποθαρρημένη από την αποτυχία των Ηνωμένων Πολιτειών, θα αρχίζει να διαλύει όλες τις εξωτερικές δεσμεύσεις της Ουάσιγκτον, φαίνονται επίσης άστοχοι. Από την άλλη, άλλοι θεωρούν ότι οι ΗΠΑ έχουν εγκαταλείψει τελικά τους μη ρεαλιστικούς τους στόχους, δηλαδή το να είναι η «παγκόσμια αστυνομία» ή ο «σχεδιαστής» και ο «εκτελεστής» της καθολικής δημοκρατίας. Κι αυτό πιστεύουν ότι ενδυναμώνει, και όχι ότι αποδυναμώνει τις ΗΠΑ. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, η Αμερική θα είναι ελεύθερη να επιδιώξει τους στόχους που θεωρεί σημαντικούς και τους οποίους θα υπερασπιστεί με δόντια και με νύχια. Επομένως, η Ρωσία θα ήταν καλύτερα να προετοιμαστεί.

Τέλος, η πτώση του Αφγανιστάν από τους Ταλιμπάν θα επιδεινώσει επίσης την κατάσταση ασφάλειας της Ρωσίας: η εισροή ισλαμικών εξτρεμιστών και τρομοκρατών στην κεντρική Ασία και στη συνέχεια στη Ρωσία αποτελεί μακροχρόνια ανησυχία για το Κρεμλίνο. Αλλά αυτό δεν θα συμβεί από τη μια μέρα στην άλλη καθώς η Μόσχα είχε χρόνο να κάνει προετοιμασίες. Έχει ενισχύσει τη στρατιωτική της παρουσία στην κεντρική Ασία, ενισχύοντας τις δυνατότητες περιπολίας στα σύνορα και έχει επενδύσει σε δεσμούς με τους Ταλιμπάν (αν και, επίσημα, η οργάνωση εξακολουθεί να είναι παράνομη στη Ρωσία). Η Μόσχα είναι γενικά πολύ λιγότερο ευάλωτη από ό,τι ήταν το 1996 όταν οι Ταλιμπάν κατέλαβαν για τελευταία φορά το Καμπούλ. Σε αντίθεση με τότε, δεν αντιμετωπίζει μια αυτονομιστική εξέγερση στις δικές της μουσουλμανικές δημοκρατίες και οι χώρες της κεντρικής Ασίας, που είναι το προστατευτικό της Ρωσίας από το Αφγανιστάν, είναι λειτουργικά κράτη, που δεν έχουν εμπλακεί σε εμφύλιους πολέμους.

Κίνα

Andrew Small

Το Πεκίνο έβλεπε από καιρό τη σύγκρουση στο Αφγανιστάν ως έναν πόλεμο που δεν ήθελε να κερδίσει καμία πλευρά. Βραχυπρόθεσμα, η κινέζικη κυβέρνηση θα επωφεληθεί στο μέγιστο από αυτήν την «ήττα» των Ηνωμένων Πολιτειών και της Δύσης, πουλώντας την ιστορία πως η αποχώρηση έχει επιπτώσεις στις υποσχέσεις των ΗΠΑ σε εταίρους και συμμάχους. Όταν η Ουάσιγκτον περνά από έναν από τους περιοδικούς επανορισμούς της για τα ζωτικά της συμφέροντα, η Κίνα υποστηρίζει ότι

«μπορεί να βρεθείτε και εσείς εγκαταλελειμμένοι: καλύτερα να συνεννοηθείτε με την ανερχόμενη δύναμη».

Οι ανησυχίες της Κίνας είναι, ωστόσο, διπλές.

Το Πεκίνο ανησυχεί ότι η αποχώρηση των ΗΠΑ αντανakλά τελικά μια αδίστακτη εστίαση των ΗΠΑ στην Κίνα ως το κύριο στρατηγικό μέλημα.

Πρώτον, ανησυχεί ότι θα είναι αυτή που θα μείνει να διαχειριστεί το χάος. Η κινέζικη ηγεσία δεν ήθελε να δει μια απόλυτη νίκη των Ταλιμπάν και εξακολουθούν να φοβούνται τις συνέπειες ενός ισλαμιστικού καθεστώτος. Παρόλο που η Κίνα έχει μακροχρόνιες συναλλαγές με τους Ταλιμπάν, αυτές οι συναλλαγές ενίσχυσαν μόνο την αίσθηση τους ότι, ανεξάρτητα από τις πολιτικές υποσχέσεις που δίνουν οι Ταλιμπάν, το Αφγανιστάν θα είναι ένα περιβάλλον που επιτρέπει σημαντική ποικιλία ακτιβιστικών ομάδων. Οι διασυνοριακές απειλές είναι ελάχιστες, δεδομένου του ότι η Κίνα μπορεί εύκολα να κλείσει τον διάδρομο Βαχάν, δηλαδή τη στενή λωρίδα εδάφους του Αφγανιστάν που φτάνει μέχρι τα κινέζικα σύνορα. Επιπλέον, το Πεκίνο εξακολουθεί να ανησυχεί για τις επιπτώσεις στην κεντρική Ασία και ακόμη περισσότερο στο Πακιστάν. Η Κίνα έχει επενδύσεις και ήπιους στόχους σε όλη την περιοχή που βρίσκονται τώρα σε μεγαλύτερο κίνδυνο. Ούτε το Πεκίνο θέλει να εμπλακεί παρά πολύ στην αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων: αν και εξακολουθούν να αναλαμβάνουν έναν πιο ενεργό διπλωματικό ρόλο τώρα, οι Κινέζοι πολιτικοί βλέπουν το Αφγανιστάν ως μια παγίδα που αποφεύγουν οι έξυπνες μεγάλες δυνάμεις. Παρόλο που θα χαρούν να δεσμεύσουν την υπόσχεση για μεγάλες επενδύσεις και να παράσχουν κάποια βραχυπρόθεσμη βοήθεια στη νέα κυβέρνηση, οποιαδήποτε σοβαρή οικονομική παρουσία στο Αφγανιστάν θα εξαρτηθεί από το πολιτικό πλαίσιο και το πλαίσιο ασφάλειας στο οποίο το Πεκίνο έχει εμπιστοσύνη, το οποίο απέχει χρόνια, στην καλύτερη περίπτωση.

Η δεύτερη κινέζικη ανησυχία είναι ότι, ενώ η καταστροφική εκτέλεση της απόσυρσης θα έχει τις δικές τις συνέπειες, αυτό αντικατοπτρίζει τελικά μια αδίστακτη εστίαση των ΗΠΑ στην Κίνα ως το κύριο στρατηγικό μέλημα. Η πλευρά του Πεκίνο διαισθάνεται μια καλή ευκαιρία τις τελευταίες δυο δεκαετίες: κάθε φορά που φαινόταν ότι η Κίνα επρόκειτο να προσελκύσει την προσοχή και τους πόρους που της άξιζαν, οι πολιτικοί των ΗΠΑ απομακρύνονταν και πάλι για να αντιμετωπίσουν ένα πιο επείγον θέμα, τυπικά στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Η επανεξισορρόπηση των ενεργειών των ΗΠΑ από την ηπειρωτική Ασία στη θαλάσσια Ασία, από την ανταρσία μέχρι τον ανταγωνισμό των μεγάλων δυνάμεων, ήταν πάντα στο έλεος του

υπαινιγμού κάποιας ηθικής και πολιτικής ευθύνης να εγκαταλείψει το Αφγανιστάν με ένα σχεδόν αποδεκτό αποτέλεσμα. Με την άρση αυτής της ευθύνης, η ΗΠΑ είναι πιο ελεύθερη να αντιμετωπίσει τον Ινδικό Ειρηνικό και την πρόκληση της Κίνας και θα ήταν πιο ευχαριστημένη εάν το Πεκίνο αποφασίσει ότι θέλει πραγματικά να «καλύψει το κενό» στο Αφγανιστάν. Η Κίνα, επηρεασμένη από τις αμερικάνικες και σοβιετικές εμπειρίες, επιμένει ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποδειχθεί θανάσιμο λάθος.

Ιράν

Esfandiyar Batmanghelidj

Όσο πλησίαζε η αποχώρηση των ΗΠΑ και έχοντας διατηρήσει τον διάλογο με τους Ταλιμπάν, οι ηγέτες του Ιράν φαινόταν ότι επιδίωκαν κάποιο είδος συμβιβασμού με τις δυνάμεις που είναι τώρα υπεύθυνες για το μέλλον του Αφγανιστάν. Αυτός ο διάλογος αποσκοπούσε στην αντιμετώπιση της απειλής ενάντια στην αστάθεια στα σύνορα. Το κατεστημένο ασφάλειας του Ιράν θα επιδίωκε έναν ειρηνικό τρόπο συνύπαρξης με τους Ταλιμπάν (*modus vivendi*), μετριάζοντας τους κινδύνους μιας νέας προσφυγικής κρίσης, αύξησης του λαθρεμπορίου ναρκωτικών και όπλων στα σύνορα ή αύξησης της δογματικής βίας, στην οποία το Ιράν θα αναγκαζόταν να αντιμετωπίσει.

Αν θεωρήσουμε ότι υπό το φως της αποχώρησης των ΗΠΑ ο έλεγχος των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν ήταν αναπόφευκτος, τότε η ιρανική στρατηγική είναι κατανοητή. Ακόμη και η κυβέρνηση Biden έχει αναγνωρίσει τον πραγματικό έλεγχο των Ταλιμπάν στο αφγανικό κράτος όσον αφορά τις προσπάθειες τους να διατηρήσουν ένα παράθυρο απεγκλωβισμού ξένων υπηκόων και προσφύγων. Ωστόσο, αυτή μπορεί να αποδειχθεί μη δημοφιλής μεταξύ των Ιρανών πολιτών, οι οποίοι δεν έχουν ξεχάσει τη βιαιότητα των Ταλιμπάν απέναντι στους Ιρανούς και έχουν συγκινηθεί από τις εικόνες Αφγανών πολιτών που επιδιώκουν να εγκαταλείψουν την χώρα. Ο διάσημος Ιρανός πολιτικός Sadegh Zibakalam εξέφρασε την άποψή του στο Twitter, δηλώνοντας ότι η ιρανική πολιτική στο Αφγανιστάν μπορεί να συνοψιστεί ως «θυσιάζω τα πάντα για χάρη της αντι-δυτικής ιδεολογίας και της εχθρότητας με τους Αμερικάνους». Πρόσθεσε ότι οι ηγέτες του Ιράν «δεν νοιάζονται για τους 40 εκατομμύρια κατοίκους του Αφγανιστάν, ούτε για την κατάσταση των γυναικών, ούτε για την πλημμύρα Αφγανών προσφύγων στο Ιράν και

ούτε για το μέλλον των Σιίτων στη χώρα». Το ερώτημα είναι το εξής: αν το Ιράν ήταν σε θέση να βοηθήσει στην ενίσχυση της αφγανικής κυβέρνησης είναι συζητήσιμο. Αλλά εάν η βοήθεια διακόπηκε εν μέρει για να διασφαλιστεί το τέλος της αμερικάνικης παρουσίας στο Αφγανιστάν, το ιρανικό κοινό μπορεί να συμπεράνει ότι το να ζεις δίπλα στους Ταλίμπαν αποτελεί υψηλό τίμημα.

Τέλος, οι οικονομικές συνέπειες της κατάληψής θα μπορούσαν να είναι σημαντικές και πιθανώς να επηρεάσουν τόσο τη βραχυπρόθεσμη απάντηση της ιρανικής οικονομίας στις πιέσεις των αμερικάνικων κυρώσεων όσο και τη μακροπρόθεσμη ανάπτυξη της ιρανικής οικονομίας σε περιφερειακό πλαίσιο. Το Ιράν και το Αφγανιστάν είναι πιο οικονομικά συνδεδεμένα από ό,τι ευρέως εκτιμάται. Η ανάπτυξη αυτών των δεσμών ήταν σε μεγάλο βαθμό για τον συγκεκριμένο σκοπό, καθοδηγούμενη από την ανάγκη του Ιράν να αναζητήσει περιφερειακές οικονομικές ευκαιρίες καθώς οι κυρώσεις εμπόδισαν τη συνεργασία με την παγκόσμια οικονομία. Ωστόσο, συγκεκριμένες πτυχές αυτής της σχέσης, συμπεριλαμβανομένου του ρόλου του Αφγανιστάν στην ιρανική νομισματική αγορά και το κύρος του Αφγανιστάν ως πρωταρχικού προορισμού για ιρανικές εξαγωγές εκτός πετρελαίου, υποδηλώνουν ότι το Ιράν θα πληρώσει κάποιο οικονομικό τίμημα για την επιτυχία των Ταλιμπάν.

Τουρκία

Asli Aydintasbas

Μέχρι πριν από μία εβδομάδα, το Αφγανιστάν παρείχε μία πολύ καλή ευκαιρία για την Τουρκία, να ανακτήσει τις δυνάμεις της στις σχέσεις με τους εταίρους του NATO και με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το σχέδιο που πρώτα συζητήθηκε το Μάιο και ανακοινώθηκε επίσημα μετά την πρώτη διμερή συνάντηση μεταξύ του Joe Biden και του Τούρκου προέδρου Recep Tayyip Erdogan τον Ιούνιο, ήταν να αναλάβουν οι τουρκικές ένοπλες τον έλεγχο του αεροδρομίου της Καμπούλ μετά την αποχώρηση των ΗΠΑ. Αμερικανοί αξιωματούχοι πίστευαν ότι μια τουρκική παρουσία θα παρείχε επαρκείς διαβεβαιώσεις για να κρατήσει το αεροδρόμιο ανοιχτό και να αποτρέψει την αίσθηση πανικού στον αφγανικό πληθυσμό και τη διπλωματική κοινότητα στην Καμπούλ.

Τίποτα από όλα αυτά δεν πήγε όπως τα περίμεναν.

Η προέλαση των Ταλιμπάν ήταν πολύ γρήγορη σε αντίθεση με τις εκτιμήσεις των ΗΠΑ και η αβίαστη κατάληψη της Καμπούλ οδήγησε σε δραματικές σκηνές

απόγνωσης στην ασφάλτο του αεροδρομίου. Όσο οι αμερικάνικες δυνάμεις διπλάσιαζαν την παρουσία τους στο αεροδρόμιο της Καμπούλ για να διευκολύνουν τις προσπάθειες εκκένωσης, φάνηκε ότι τα 600 τουρκικά στρατεύματα που είχαν φτάσει είχαν λίγα να κάνουν. Αυτό που έμοιαζε με απροσδόκητο κέρδος εξωτερικής πολιτικής για την Άγκυρα είναι τώρα ένας εσωτερικός εφιάλτης – λόγω ενός νέου κύματος Αφγανών προσφύγων.

Ενώ η Άγκυρα δήλωνε την προθυμία της να συνεργαστεί με τους Ταλιμπάν και εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται να παίξει ρόλο στο αεροδρόμιο, αυτό φάνηκε εξαιρετικά φιλόδοξο. Παρόλο που οι Ταλιμπάν επιθυμούσαν τη διεθνή αναγνώριση και υπήρξε το ενδεχόμενο να δεχτούν την προσφορά του Τούρκου προέδρου να συναντηθεί με τους ηγέτες τους, μια κυβέρνηση υπό την ηγεσία τους ήταν απίθανο να επιτρέψει στην Άγκυρα να διευθύνει το αεροδρόμιο. Τα τουρκικά στρατεύματα χρειάστηκε να επιστρέψουν, όταν οι αμερικάνικες δυνάμεις παρέδωσαν το αεροδρόμιο στην αφγανική κυβέρνηση στις 31 Αυγούστου.

Με την ταχεία πτώση της Καμπούλ, αυτό που έμοιαζε με απροσδόκητο κέρδος εξωτερικής πολιτικής για την Άγκυρα έγινε πλέον, λόγω ενός νέου κύματος Αφγανών προσφύγων, εγχώριος εφιάλτης. Η αγανάκτηση των Τούρκων πολιτών όσον αφορά την στάση της κυβέρνησης απέναντι στο προσφυγικό, η παρουσία τεσσάρων εκατομμυρίων Συριανών προσφύγων καθώς και η σταθερή ροή Αφγανών προσφύγων που διασχίζουν τα ανατολικά σύνορα της Τουρκίας είχε πυροδοτήσει μία συνεχιζόμενη συζήτηση στο εσωτερικό. Όντας αντιμέτωπος με φθίνουσα στήριξη στην χώρα του, ο τούρκος πρωθυπουργός ήταν επιρρεπής σε τέτοιες εσωτερικές πιέσεις στο προσφυγικό ζήτημα και θα έπρεπε να φανεί σκληρός για τον περιορισμό της παράνομης Αφγανικής μετανάστευσης. Αρνήθηκε τον ισχυρισμό της αντιπολίτευσης ότι έχει κάνει συμφωνία με την Ουάσιγκτον να δεχτεί χιλιάδες Αφγανούς πρόσφυγες που εγκατέλειψαν τους Ταλιμπάν και ανακοίνωσε ότι η Τουρκία θα χτίσει ένα τείχος στα ανατολικά της σύνορα.

Όλα αυτά συνέβησαν ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση βρισκόταν εν μέσω διαπραγματεύσεων για ένα τρίτο πακέτο οικονομικής βοήθειας ύψους περίπου 3 δισεκατομμυρίων ευρώ για την Τουρκία, για την φιλοξενία Συρίων προσφύγων. Αν και η συμφωνία Τουρκίας-ΕΕ ήταν αυστηρά για την παροχή βοήθειας στους Συρίους

μετανάστες στην Τουρκία, τόσο η καγκελάρια της Γερμανίας Angela Merkel³ όσο και ο ύπατος εκπρόσωπος της ΕΕ Josep Borrell είχαν υπογραμμίσει τη σημασία της συζήτησης με την Τουρκία για το Αφγανιστάν.

Η επιθυμία της να παίξει στρατιωτικό ρόλο στο Αφγανιστάν θα μπορούσε να αλλάξει την εικόνα της στην Ευρώπη, αλλά αυτό ήταν απίθανο να διευκολύνει μια άλλη συμφωνία για τους πρόσφυγες για να ενθαρρύνει την Τουρκία να φιλοξενήσει περισσότερους Αφγανούς. Όπως και να έχει, η Τουρκία υπολογίζεται ότι φιλοξενεί ήδη 300.000 Αφγανούς πρόσφυγες. Η λήψη μεγαλύτερων αριθμών θα ήταν πολιτικά επικίνδυνη για τον Ερντογάν.

Το Σαχέλ

Andrew Lebovich

Παρόλο που οι παρατηρητές ρωτούσαν εδώ και χρόνια εάν το Σαχέλ, ειδικά το Μάλι, θα ήταν «το Αφγανιστάν της Γαλλίας», οι ανησυχίες σχετικά με τον αντίκτυπο της αποχώρησης των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν ήταν τόσο ορατές στα Σαχελιανά καταστήματα όσο και στον διεθνή Τύπο. Πολλοί άνθρωποι ανησυχούσαν για το σενάριο να επέμβει μία ξένη δύναμη και είτε να αποσυρθεί είτε να αφήσει τις χώρες της περιοχής ακόμη πιο βαθιά εκτεθειμένες στην αστάθεια και την εξάπλωση του τζιχατζιστικού ακτιβισμού δεδομένου της προαναγγελθείσας μείωσης των δυνάμεων της Γαλλίας στην περιοχή. Τα πλαίσια ήταν διαφορετικά, αλλά και οι αντιδράσεις των πολιτών της Σαχελίας καθώς και των Ευρωπαίων αξιωματούχων στην κατάσταση στο Αφγανιστάν αποκάλυψαν ορισμένες πιθανότητες για το μέλλον της περιοχής.

Υπήρξε σημαντική τοπική αντίθεση στις γαλλικές και άλλες διεθνείς προσπάθειες στην περιοχή αυτή, αλλά οι Σαχελιανοί πολιτικοί τείνουν να είναι πιο σιωπηλοί στην κριτική τους. Αναγνώρισαν ότι οι ο στρατός και οι κοινότητες της περιοχής, που έχουν ήδη πληγεί από επιθέσεις τζιχαντιστών, χρειάζονταν διεθνή υποστήριξη για τις επιχειρήσεις τους. Αυτό περιλάμβανε τις γαλλικές και περισσότερες ευρωπαϊκές πρωτοβουλίες μάχης και εκπαίδευσης, καθώς και τη μεγάλη ειρηνευτική αποστολή του ΟΗΕ στο Μάλι. Φυσικά, αυτή η ανάγκη ήταν επίσης αμοιβαία και οι ηγέτες της

³ Η Angela Dorothea Merkel, υπήρξε καγκελάρια της Γερμανίας από τις 22 Νοεμβρίου 2005 έως τις 8 Δεκεμβρίου 2021.

περιοχής γνώριζαν πολύ καλά πως να παίζουν με τις ευρωπαϊκές ανησυχίες σχετικά με την αστάθεια, την τρομοκρατία και την αυξημένη μετανάστευση κατά μήκος αυτού που οι πολιτικοί της ΕΕ αποκαλούν «νότια σύνορα» της Ευρώπης και περαιτέρω στην παράκτια δυτική Αφρική.

Η κατάρρευση της κυβέρνησης του Αφγανιστάν μετά από 20 χρόνια ξένης στρατιωτικής και αναπτυξιακής βοήθειας έφερε σε έντονη αντίθεση τις προσπάθειες που έγιναν στο Σαχέλ. Η εξωτερική συμμετοχή στο Σαχέλ δεν ήταν εξίσου σημαντική, τόσο από οικονομικής άποψης όσο και από άποψης στρατευμάτων, όπως η παρουσία των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν. Παρ' όλα αυτά, δεκαετίες αμερικάνικης αντιτρομοκρατικής εκπαίδευσης, προγράμματα ανάπτυξης στρατιωτικής ικανότητας υπό την ηγεσία της ΕΕ, συνοδεία περιφερειακών στρατευμάτων από Γάλλους και Ευρωπαίους εταίρους και τα αναπτυξιακά έργα στο πλαίσιο της Συμμαχίας Σαχέλ δεν έφεραν ούτε σταθερότητα ούτε ανάπτυξη. Και παρά την εντονότερη έμφαση στη διακυβέρνηση και στις πολιτικές διαδικασίες τα τελευταία χρόνια, η πρόοδος είναι επίσης καθυστερημένη.

Οι εξελίξεις στο Αφγανιστάν πιθανότατα θα προτρέψουν τους Γάλλους και τους αξιωματούχους της ΕΕ να εξετάσουν τις μελλοντικές μειώσεις στο Σαχέλ, ακόμη και αν η πλήρης αποχώρηση παραμένει απίθανη. Όμως, οι σαφείς ελλείψεις στις διεθνείς προσπάθειες σταθεροποίησης στο Αφγανιστάν και στο Σαχέλ σημαίνουν ότι η διεθνής κοινότητα καθώς και οι ηγέτες του Σαχέλ αντιμετωπίζουν μια επιλογή. Η επικέντρωση στην πολιτική μεταρρύθμιση, την αποτελεσματικότητα του κράτους και τον περιορισμό των καταχρήσεων των δυνάμεων ασφαλείας και της πολιτοφυλακής θα μπορούσε να βοηθήσει στην αντιμετώπιση των εναλλακτικών πολιτικών προσφορών και προσφορών ασφάλειας των τζιχατιστών, ειδικά σε τοπικό επίπεδο. Αλλά το ερώτημα παραμένει εάν η Ευρώπη και οι Σαχελιανοί εταίροι της μπορούν να πάρουν τις δύσκολες αποφάσεις σχετικά με τη μεταρρύθμιση, τους όρους και τις πιθανές διαπραγματεύσεις με τους ακτιβιστές ή αν θα επιλέξουν να διατηρήσουν μια «αρκετά καλή» στάση που αποφεύγει το βραχυπρόθεσμο χάος, αλλά παρόλα αυτά μειώνει την περιφερειακή ασφάλεια και βλάπτει τους Σαχελιανούς πολίτες.

Μετανάστευση

Susanne Baumann

Αποτέλεσμα της ταχείας προόδου των Ταλιμπάν σε όλο το Αφγανιστάν ήταν να ξυπνήσει ένας αντανάκλαστικός φόβος στην Ευρώπη για μια πιθανή εισροή προσφύγων. Η αναμενόμενη ροή Αφγανών προς την Ευρώπη αποτέλεσε δοκιμασία ακραίων καταστάσεων στην αναπόφευκτα σκληρή διαδικασία ανάπτυξης νέας εσωτερικής συμφωνίας ΕΕ-μετανάστευσης και ασύλου, που βασίζεται σε δικαιότερο επιμερισμό ευθύνης και αλληλεγγύης.

Ήδη στις αρχές Αυγούστου, μια επιστολή προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπογεγραμμένη από υπουργούς μετανάστευσης από την Αυστρία, το Βέλγιο, τη Δανία, τη Γερμανία, την Ελλάδα και την Ολλανδία έδωσε τον εξής τόνο: ενώ ο πρέσβης της ΕΕ στην Καμπούλ κάλεσε τα κράτη μέλη να αναστείλουν τον επαναπατρισμό των Αφγανών από την Ευρώπη, λόγω της αυξανόμενης βίας στο Αφγανιστάν, οι έξι χώρες επέμειναν ότι η χώρα ήταν ένα ασφαλές μέρος για επαναπατρισμό. Και, ακόμη και μετά τη σύλληψη της Καμπούλ από τους Ταλιμπάν, μέσε όλη την φρίκη και το σοκ της κατάστασης κατέστη σαφές ότι οι ηγέτες της ΕΕ προτίμησαν να αφήσουν το πρόβλημα στην περιοχή για να μην επεκταθεί. Ο πρόεδρος της Γαλλίας, Emmanuel Macron, τάχθηκε κατά των «μη ρυθμιζόμενων προσφυγικών ροών». Ο καγκελάριος της Αυστρίας, Sebastian Kurz, τόνισε ότι δεν θα υπάρξει περαιτέρω εισαγωγή Αφγανών στην Αυστρία «κατά την θητεία του», και ο υπουργός Μετανάστευσης της Ελλάδας Νότης Μηταράκης τόνισε ότι η χώρα του δεν θα γίνει «η πύλη της ΕΕ για τους ανθρώπους που θέλουν να φύγουν για την Ευρώπη». Οι ευρωπαϊκές συζητήσεις μέχρι στιγμής έχουν επικεντρωθεί στην προσφορά υποστήριξης της ΕΕ σε χώρες που γειτνιάζουν με το Αφγανιστάν.

Το θέμα του ασύλου και της μετανάστευσης είχε ιδιαίτερα έντονο αντίκτυπο στην κατά τα άλλα προβληματική προεκλογική εκστρατεία των γερμανικών κοινοβουλευτικών εκλογών. Οι εθνικιστές βρήκαν επιτέλους ένα εκλογικό ζήτημα με το οποίο μπόρεσαν να συνεργαστούν σε αντίθεση με τις αντι-κλιματικές εκστρατείες σε έτος πλημμυρών και δασικών πυρκαγιών. Το «κύμα προσφύγων» και η «μαζική μετανάστευση» ήταν κάτι που τους ταίριαζε περισσότερο. Τόσο οι Χριστιανοδημοκράτες (CDU) όσο και το βαυαρικό αδελφό κόμμα τους, η Χριστιανοκοινωνική Ένωση (CSU) προτιμούν να προλαμβάνουν οι ίδιοι τις εικόνες του «σεναρίου τρόμου του 2015», ώστε να μην το αφήσουν ανοιχτό στο κόμμα της Εναλλακτικής για την Γερμανία, και να εξυπηρετήσουν την δεξιά. «Το 2015 δεν πρέπει να επαναληφθεί», ήταν το σλόγκαν του υποψήφιου καγκελάριου της CDU της Γερμανίας, Armin Laschet, που εκδόθηκε ως απάντηση στις σκηνές εκκένωσης στο

αεροδρόμιο της Καμπούλ. Προσπαθώντας να διακριθεί από τους «αριστερούς ανταγωνιστές» τους, τους Πράσινους, ο επικεφαλής της CSU, Markus Soeder, κατηγόρησε τους Πράσινους για το πολύ φοβερό «εν λευκώ» που θα «προκαλούσε πρόσθετη μεταναστευτική πίεση» ως απάντηση στο αίτημα τους για ποσόστωση για τους πρόσφυγες από το Αφγανιστάν.

Ωστόσο, πόσο πραγματικά και πόσο πιθανά είναι τα υποτιθέμενα ρεύματα προσφύγων που είναι να βγουν από το Αφγανιστάν στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Βραχυπρόθεσμα, όχι πολύ. Εκτός από τον δυσάρεστα, πολύ διαχειρίσιμο αριθμό τοπικών υπαλλήλων και ακτιβιστών που μπορούν να απομακρυνθούν από το Αφγανιστάν, τα σύνορα της χώρας είναι μέχρι σήμερα σχεδόν σφραγισμένα. Από τη μία πλευρά, οι Ταλιμπάν ελέγχουν πολλά μέρη των συνόρων και εμποδίζουν πολλούς Αφγανούς που είναι πρόθυμοι να εγκαταλείψουν τη χώρα να το κάνουν. Από την άλλη πλευρά, γειτονικές χώρες, όπως η Τουρκία και το Πακιστάν, έχουν κλείσει τα σύνορά τους για να κρατήσουν μακριά Αφγανούς πρόσφυγες.

Μακροπρόθεσμα, περισσότεροι Αφγανοί μπορούν κάλλιστα να επιδιώξουν να έρθουν στην Ευρώπη για να ενωθούν με μέλη της οικογένειάς τους που ζουν σε χώρες της ΕΕ ή να ξεφύγουν από τις συνθήκες στους καταυλισμούς προσφύγων. Μάλιστα ορισμένα από τα κράτη της ΕΕ θα πρέπει να κάνουν την αρχή, να δράσουν καλύτερα από ότι στην περίπτωση της Συρίας. Θα χρειαστούν να συντονιστούν με τα γειτονικά κράτη του Αφγανιστάν σε πρώιμο στάδιο, υποστηρίζοντας τους οικονομικά και υλικοτεχνικά, για να διατηρήσουν τα σύνορα τους ανοιχτά και να παράσχουν καταφύγιο σε όσους εγκαταλείπουν το καθεστώς των Ταλιμπάν. Επιπλέον, η ΕΕ θα πρέπει να συντονιστεί ώστε να μπορέσει να δημιουργήσει νόμιμες και ασφαλές οδούς πρόσβασης προς την Ευρώπη, για παράδειγμα με την έκδοση ανθρωπιστικής βίζας ή την προσωρινή αναστολή των απαιτήσεων θεώρησης για βίζα. Υπάρχει επαρκής χρόνος για δράση εάν οι κυβερνήσεις δεν αφιερώνουν πολύ χρόνο σε λαϊκίστικους ελιγμούς.

Γ.1. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Τι είναι μετάφραση;

Είναι δύσκολο να διατυπωθεί ένας απόλυτος ορισμός του όρου «Μετάφραση», και αυτό διότι παρουσιάζει διαφορετικές έννοιες. Κάποιες από αυτές είναι:

- Νοητική διεργασία, δηλαδή την διαδικασία μετάβασης από μία γλώσσα σε μία άλλη
- Γλωσσική οντότητα, δηλαδή το αποτέλεσμα της παραπάνω διαδικασίας
- Επιστημονική θεώρηση του μεταφραστικού φαινομένου καθώς και
- Αντικείμενο γενίκευσης
- λιγότερο διαδεδομένη είναι και η θεώρηση του όρου ως Τέχνης και ως Δεξιότητας

Όμως ως προς την τελευταία έννοια, δίστανται οι απόψεις. Συγκεκριμένα, ο Πολίτης αναφέρει ότι μόνο μέσω της μεταφραστικής μεθοδολογίας, δηλαδή μιας σειράς ενεργειών που βασίζονται σε στερεό θεωρητικό υπόβαθρο, μπορούμε να καταλήξουμε στο βέλτιστο αποτέλεσμα κατά την εκπόνηση μιας μετάφρασης.

«Δεν παίρνουμε το μολύβι ή το πληκτρολόγιο κι αρχίζουμε να αυτοσχεδιάζουμε. Η μετάφραση δεν είναι τέχνη, η μετάφραση δεν αποτελεί προϊόν έμπνευσης, αλλά επιστήμη με θεωρητική θεμελίωση και πράξη, η οποία βασίζεται στη θεωρητική αυτή θεμελίωση»⁴

Από την άλλη πλευρά, ο J. C. Catford εστιάζοντας στην ισοδυναμία οδηγήθηκε στο συμπέρασμα ότι η μετάφραση συνίσταται στην αντικατάσταση των κειμενικών στοιχείων μίας γλώσσας με ισοδύναμα στοιχεία μιας άλλης γλώσσας.

Τέλος, η Σέλλα –Μάζη θεωρεί ότι «η μετάφραση είναι μια γλωσσική διαδικασία κατά την οποία ο μεταφραστής περνά από τη μια γλώσσα στην άλλη και, πιο συγκεκριμένα, μεταφέρει τόσο τη «σημασία» όσο και τη «μορφή» ενός μηνύματος, όσο το δυνατόν «πιστότερα» από ένα *A* σύστημα – μία *A* δομή- σε ένα *B* σύστημα – μία *B* δομή»⁵

Η μετάφραση τόσο ως διαδικασία όσο κι ως αποτέλεσμα της διαδικασίας αυτής εκλαμβάνεται συχνά ως μια απλή αναδιατύπωση ενός κειμένου σε μία άλλη γλώσσα. Αυτό όμως μειώνει την νοητική διεργασία που κρύβεται πίσω από την μεταφραστική

⁴ Πολίτης, σελ 1

⁵ Τσίγκου, σελ 4

πράξη. Δεν είναι τυχαίο που πολλοί θεωρούν ότι γνωρίζοντας ξένες γλώσσες και έχοντας στην διάθεσή τους τα κατάλληλα λεξικά, μπορεί ο καθένας να κάνει μία μετάφραση. Αν αυτό όντως ίσχυε και η μετάφραση θα ήταν απλά μεταφορά λεξικών μονάδων και αλλαγή γλωσσικών σημείων από μια γλώσσα σε μία άλλη και έτσι η αυτόματη μετάφραση θα είχε καλύτερα αποτελέσματα.

Κατηγορίες της μετάφρασης

Ο *Roman Jakobson*, γλωσσολόγος και θεωρητικός της λογοτεχνίας, στο άρθρο του “*On Linguistic Aspects of Translation*”⁶⁷ διακρίνει τρεις διαφορετικές κατηγορίες μετάφρασης:

- την ενδογλωσσική μετάφραση, ή αλλιώς αναδιατύπωση:
παράδειγμα αποτελεί η παράφραση από τα αρχαία ελληνικά στα νέα ελληνικά, όταν δηλαδή αναζητούμε συνώνυμα στην μητρική μας γλώσσα
- την διαγλωσσική μετάφραση, ή καθαυτό μετάφραση:
είναι η ερμηνεία γλωσσικών σημείων μιας γλώσσας Α μέσω σημείων μιας άλλης γλώσσας Β
- την διασημειωτική μετάφραση, ή μετασχηματισμός
αναφέρεται στην ερμηνεία των γλωσσικών σημείων μέσω συμβόλων μη λεκτικών σημειακών συστημάτων πχ. Σήματα Morse, κώδικας οδικής κυκλοφορίας κ.ά

Ως παραδείγματα διαγλωσσικής μετάφρασης μπορούμε να θεωρήσουμε τα εξής: τη γραπτή μετάφραση, τη προφορική ενός γραπτού κειμένου, ταυτόχρονη και διαδοχική διερμηνεία καθώς και τον υποτιτλισμός και τη μεταγλώττιση ταινιών. Το συγκεκριμένο άρθρο, το οποίο επέλεξα να μεταφράσω συγκαταλέγεται στην κατηγορία της γραπτής μετάφρασης. Συγκεκριμένα, πρόκειται για μία εξειδικευμένη μετάφραση με ειδικό πεδίο αιχμής. Πραγματεύεται κοινωνικοπολιτικά θέματα, αυτό της κατάληψης του Αφγανιστάν από τους Ταλιμπάν και τις πιθανές επιπτώσεις του γεγονότος. Για αυτό το λόγο, διακρίνεται από ένα φροντισμένο επίπεδο χρήσης. Είναι ενταγμένο σε ένα επικοινωνιακό γλωσσικό περιβάλλον και έχει ως σκοπό την πειθώ.

⁶ Σίμος Π. Γραμμενίδης, 2015, σελ. 19

⁷ Roman Jakobson, 1959/1963, σελ. 114

Επίσης ως πληροφοριακό κείμενο, έχει σκοπό να ενημερώνει και να πληροφορεί το κοινό ανάλογα με το θέμα που πραγματεύεται.

Ύφος και Επίπεδο χρήσης λόγου

Αρχικά, είναι καλό να ορίσουμε τι εστί «επίπεδο χρήσης». Ως επίπεδο χρήσης ορίζεται η γλωσσική ποικιλία επηρεαζόμενη από την κάθε περίπτωση ενώ το είδους του κειμένου αναφέρεται σε μία ευρεία έννοια, δομή και σύνολο κειμένων.

Αν λάβουμε υπόψη την θεωρία του *Newmark* σχετικά με τις κλίμακες ύφους, το άρθρο διακρίνεται από ένα συνδυασμό ειδών επιπέδου λόγου. Παρακάτω θα αναφερθώ σε μερικά παραδείγματα

Παρατηρείται αρχικά τυπικότητα και ουδετερότητα στο άρθρο, π.χ. «It is to be expected that... interventions abroad.», “the collapse of Afghanistan... in the Sahel”. Διακρίνεται επίσης η χρήση ειδικού λεξιλογίου, που συνήθως χρησιμοποιείται στη διοίκηση, στο στρατό και στην πολιτική. Ως παραδείγματα μπορούμε να λάβουμε τις εξής προτάσεις: “Afghanistan is a test case for European strategic autonomy. Strategic autonomy co... and action.”, “The delivery of aid could give the EU.. is governed.”, καθώς και το εξής λεξιλόγιο: policymakers, counter – insurgency, migration, regional troops

Χρησιμοποιείται συχνά το γ' ρηματικό πρόσωπο το οποίο προσδίδει αντικειμενικότητα στο λόγο, π.χ. “The collapse of Afghanistan’s... in the Sahel”, “The anticipated flow of Afghans... responsibility and solidarity”

Επιπρόσθετα, παρόλο που το κείμενο χαρακτηρίζεται από αντικειμενικότητα, τυπικότητα, σε πολλά σημεία παρατήρησα ότι χρησιμοποιείται η προστακτική, που άλλοτε δηλώνει προτροπή, επιμονή και άλλοτε παράκληση π.χ. “The lesson: Do not help the Stars and Stripes. It’ll use you, then abandon you,” , “It is time to wake up... coffee”, “In addition, the EU must coordinate... visa requirements.”

Γίνεται, επιπλέον, χρήση α' πληθυντικού με το οποίο ο πομπός αναλαμβάνει από κοινού την ευθύνη της ενέργειας μαζί με τον δέκτη και το οποίο προσδίδει στο λόγο καθολική ισχύ: “If we consider the Taliban’s control of Afghanistan to have been inevitable in light of the US withdrawal, then the Iranian strategy is understandable – even the Biden administration has recognized the Taliban’s de facto control of the Afghan state in their efforts to maintain a window to extricate foreign nationals and refugees.”

Συναντάται ακόμη ζωντανό, παραστατικό και λογοτεχνικό ύφος, το οποίο επιτυγχάνεται με την χρήση μεταφορών, εικόνων κλπ. Παρακάτω αναφέρονται μερικά παραδείγματα: “world policeman”, “It is time to wake up and smell the post-American coffee”, “there is no love lost between...”, “over the horizon”, “the lesson: Do not help the Stars and Stripes”, “fill the void”, Europe “southern border”, “wave of refugees”. Παρατηρείται και η χρήση ειδικού λεξιλογίου, πχ. “carte blanche”, “de facto”, “ad hoc”. Έτσι, λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η μετάφραση του άρθρου αυτού ανήκει στην τεχνική μετάφραση.

Ρόλος του Μεταφραστή

Γλώσσα και πολιτισμός είναι στενά συνδεδεμένες και αλληλο-εξαρτώμενες έννοιες . Το ένα δεν έχει νόημα χωρίς το άλλο. Η γλώσσα αποτελεί μέρος της πολιτιστικής μας κληρονομιάς καθώς και κρύβει όλη την ιστορία μας. Είναι μέσο επικοινωνίας, χάρη στο οποίο μεταφέρονται μηνύματα, σκέψεις και στοιχεία πολιτισμούς από έναν άνθρωπο σε έναν άλλο. Δεν είναι μόνο ένα άθροισμα λέξεων, αλλά κάτι περισσότερο από αυτό. Άλλωστε, αν ίσχυε αυτό θα μπορούσε ο καθένας να μάθει αλλά και να μεταφράσει οποιοδήποτε ξένο κείμενο στην μητρική του γλώσσα χωρίς δυσκολίες. Μάλιστα σύμφωνα με τον Μπαμπινιώτη: «... η γλώσσα δεν είναι μια απλή διαδοχή λέξεων. Είναι πάνω απ’ όλα μορφή ή, αλλιώς, δομή. Λέγοντας δε δομή, εννοούμε ένα οργανωμένο, αυτόνομο σύστημα στοιχείων που συνδέονται με συγκεκριμένες σχέσεις, επιτελούν ορισμένες λειτουργίες, νοούμενες και εξαρτώμενες πάντοτε από ένα ήδη διαμορφωμένο σε κάθε γλώσσα γενικότερο σύστημα.[...]»⁸

Πέρα από αυτό, η γλώσσα αποτελεί στοιχείο κάθε πολιτισμού, καθώς κρύβει όλη την ιστορία και την πολιτιστική κληρονομιά της κάθε κοινωνίας. Φέρει μαζί της εμπειρίες και αξίες, οι οποίες είναι μοναδικές και διαφορετικά εκφρασμένες σε κάθε πολιτισμό, καθώς δεν αντιλαμβανόμαστε και δεν εκφράζουμε όλοι με τον ίδιο τρόπο την πραγματικότητα. Οπότε, είναι λογικό το γεγονός της εμφάνισης μεταφραστικών προβλημάτων κατά την απόδοση λεξιλογικών μονάδων από μία γλώσσα σε μία άλλη, ως προς το πρωτότυπο κείμενο.

⁸ Μπαμπινιώτης, σελ 14 , Αθήνα 1996

Κάθε γλωσσική κοινότητα όμως έχει τα δικά της κοινωνικοπολιτισμικά στοιχεία που την αναδεικνύει. Ο μεταφραστής θα πρέπει να σεβαστεί το περιεχόμενο και το νόημα του κείμενου αφετηρίας, έχοντας υπόψη τις διαφορές που προκύπτουν όσον αφορά το λεξιλόγιο. Για αυτό και η μετάφραση πρέπει να γίνεται κατά προσέγγιση και να μην είναι απόλυτη.

«Είναι ευρέως γνωστό ότι η γλώσσα ποικίλλει. Ακόμη και δύο ομιλητές της ίδιας γενιάς, από την ίδια περιοχή, που μιλούν ακριβώς την ίδια διάλεκτο και ανήκουν στην ίδια κοινωνική ομάδα, δεν εκφράζονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο»⁹

Όπως παραπάνω αναφέρει ο Sapir, ακόμα και όταν αναφερόμαστε σε ομιλητές της ίδιας γλώσσας, είναι δύσκολο να μεταφερθεί κατά λέξη το νόημα. Έτσι, είναι ακόμα περισσότερο δύσκολο κατά την διαγλωσσική μετάφραση. Κατά την μετάφραση βλέπουμε την «συνάντηση» δύο γλωσσών, κάτι που αποκαλύπτει τόσο τις διαφορές όσο και τις ομοιότητες μεταξύ τους. Ο μεταφραστής θα πρέπει να είναι έτοιμος να εξηγήσει τους λόγους στους οποίους οφειλόταν η κάθε επιλογή μεταφοράς λεξιλογικών μονάδων, αναδιατύπωση λόγω διαφορών στην οργάνωση και λειτουργία των γλωσσών, διαφορές μεταξύ των πολιτισμών που δύσκολα γεφυρώνονται. Λόγω αυτής της ποικιλομορφίας που παρουσιάζει κάθε λέξη, ο μεταφραστής θα πρέπει να επιλέξει την σωστή λέξη ώστε να είναι κατανοητή στο κοινό αλλά και να μην αλλοιώνει το περιεχόμενο ή το νόημα. Έτσι, οδηγούμαστε στο επόμενο θέμα: τα Μεταφραστικά Προβλήματα.

Μεταφραστικά προβλήματα και Μεταφραστικές τεχνικές

i. Μεταφραστικά προβλήματα

Κατά την μετάφραση και την μεταγραφή των πληροφοριών του κειμένου πηγής βρέθηκα αντιμέτωπη με κάποια μεταφραστικά προβλήματα. Αρχικά θα ήθελα να αναφερθώ στα πραγματολογικά προβλήματα. Αυτά δηλαδή που απορρέουν από τις διαφορές των επικοινωνιακών καταστάσεων εντός των οποίων χρησιμοποιούνται τα κείμενα πηγής και κείμενα στόχου πχ. Χρονικοί ή τοπικοί προσδιορισμοί, μεταφορικός λόγος, πολιτισμικές εκφράσεις που δεν αποδίδονται με τον ίδιο τρόπο από μία γλώσσα σε άλλη.

⁹ Sapir, 2001

Για παράδειγμα, το γεγονός στο οποίο αναφέρεται το πρωτότυπο κείμενο δεν συνέβη στην τωρινή χρονιά αλλά το 2021. Οπότε κάποιες από τις προτάσεις που αναφερόντουσαν σε αυτό ήταν σε παροντικούς χρόνους, π.χ.:

Ενεστώτα: “Having maintained a dialogue with the Taliban as the United States’ withdrawal neared, Iran’s leaders appear to be seeking some kind of accommodation... future.” Επομένως, θεώρησα σωστό να αλλάξω τον χρόνο των προτάσεων π.χ. από Ενεστώτα σε Παρατατικό

Όσο πλησίαζε η αποχώρηση των ΗΠΑ και έχοντας διατηρήσει τον διάλογο με τους Ταλιμπάν, οι ηγέτες του Ιράν φαινόταν ότι επιδίωκαν κάποιο είδος συμβιβασμού με τις δυνάμεις που είναι τώρα υπεύθυνες για το μέλλον του Αφγανιστάν.

Επίσης, συνάντησε και την περίπτωση όπου η πολιτικός που αναφέρεται δεν είναι πλέον στην ίδια θέση που ήταν στο έτος που συντάχθηκε το άρθρο, π.χ. “...both German chancellor Angela Merkel and EU high representative Josep Borrell have underlined the importance of talking to Turkey about Afghanistan.” Οπότε θεώρησα πιο επίκαιρο να σημειώσω ότι δεν είναι πια καγκελάριος αλλά η θητεία της έχει τελειώσει το 2021.

Επιπρόσθετα, λόγω του ύφους του κειμένου συνάντησα ειδικό λεξιλόγιο και φράσεις τα οποία με δυσκόλεψαν στην εύρεση της σωστής απόδοσής τους στα Ελληνικά. Για παράδειγμα: “out-of-area missions”, “deterrence”, “territorial defence”, “overloading mandates”, “petulant”, “unilateral”, “imperative”, “ramifications”, “ad hoc”, “carte blanche”.

ii. Μεταφραστικές τεχνικές

Στο σημείο αυτό, είναι καλό να σημειωθεί ότι για την επίλυση των παραπάνω προβλημάτων, ακολούθησα μία σειρά στρατηγικών μεταφραστικών τεχνικών ώστε να έχω το βέλτιστο αποτέλεσμα στην μετάφραση, σεβόμενη πάντα το κείμενο-πηγή. Γενικά, η μετάφραση αποτελεί μία διαδικασία λήψης αποφάσεων και στρατηγικών, οι οποίες βασίζονται στην υποκειμενική αντίληψη και αντιμετώπιση του κάθε μεταφραστή. Ωστόσο, υπάρχουν διάφοροι τρόποι αντιμετώπισης των προβλημάτων, οι οποίες σχετίζονται και με την δημιουργικότητα του μεταφραστή.

Πρώτοι γλωσσολόγοι που ανέλαβαν το θέμα της αναζήτησης μεταφραστικών τεχνικών είναι οι καναδοί Vinay και Darbelnet στο έργο τους με τίτλο « *Stylistique*

compare du français et de l'anglais», έχοντας ως αντικείμενο πηγής παράλληλα κείμενα στα Αγγλικά – Γαλλικά. Για να διευκολύνουν το έργο τους, χώρισαν τα κείμενα στις λεγόμενες «μεταφραστικές μονάδες», δηλαδή το μικρότερο τμήμα του εκ φωνήματος, στο εσωτερικό του οποίου η συνοχή μεταξύ των στοιχείων είναι τέτοια που δεν επιτρέπει να μεταφραστούν ξεχωριστά.¹⁰

Παρατηρώντας τα φαινόμενα που προέκυψαν κατά την απόδοση των μεταφραστικών μονάδων από τη μία γλώσσα στην άλλη, προσδιόρισαν επτά μεταφραστικές τεχνικές: το δάνειο, το έκτυπο, την κατά λέξη μετάφραση, τη μετάταξη, την μετατροπή, την ισοδυναμία και την προσαρμογή.

Στην παρούσα εργασία, ασχολήθηκα κυρίως με τις παρακάτω μεταφραστικές στρατηγικές:

Έκτυπο: σύνταγμα το οποίο μεταφέρεται κατά λέξη, είτε ακολουθώντας τους κανόνες και τις δομές της γλώσσας αφίξεως είτε εισάγοντας νέες, με άλλα λόγια η κατά λέξη/κυριολεκτική μετάφραση μιας «δανεισμένης» λέξης
Π.χ. over the horizon = πέρα από τον ορίζοντα
anti – climate policies = αντι κλιματικές πολιτικές

Κατά λέξη μετάφραση: π.χ. But Europe need to define what its ambitions should be with, and in, the country = Η ειλικρίνεια και οι σχέσεις βρίσκονται στο επίκεντρο του ευρωπαϊκού σχεδίου

η μετάταξη: η αλλαγή μέρος του λόγου διατηρώντας την αρχική σημασία,
π.χ. Από Ρήμα → Ουσιαστικό
Επίρρημα → Ρήμα
Επίθετο → Ρήμα κλπ.

η ισοδυναμία: εστιάζει στην εύρεση αντίστοιχων επιφωνημάτων, ιδιωτισμών, παροιμιών, ρητών, εκφράσεων κλπ. που θα εκφράζουν ακριβώς το νόημα της γλώσσας πηγής π.χ. It is time to wake up and smell the post American coffee
→ Ήρθε η εποχή της μετα Αμερικάνικης επιρροής

¹⁰ Τσίγκου, σελ 19

η προσαρμογή: εύρεση αντίστοιχης πολιτισμικής ιδιαιτερότητας λόγω διαφοράς πολιτισμών μεταξύ της γλώσσας αφετηρίας και γλώσσας αφίξεως. Συνήθως χρησιμοποιείται για την προσαρμογή κύριων ονομάτων, τοπικών διαλέκτων ή ζητημάτων ταμπού.

Κύρια Ονόματα / Ανθρωπωνύμια / Τοπωνύμια

Στην μετάφραση βρισκόμαστε συχνά αντιμέτωποι ως μεταφραστές στο ζήτημα της μεταγραφής ξενικών ανθρωπωνυμίων και τοπωνυμίων. Τα κύρια ονόματα αποτελούν πολιτιστικό στοιχείο μιας γλώσσας και αναγνωρίζονται από το γεγονός ότι γράφονται με κεφαλαίο γράμμα, μάλιστα κάποιοι ερευνητές θεωρούν ότι δεν διαθέτουν σημασία αλλά αναφορικότητα και δεν αποτελούν στοιχείο της γνώσης μιας γλώσσας. Γι' αυτό το λόγο και δεν μπορούμε να βρούμε τα κύρια ονόματα στα λεξικά αλλά στις εγκυκλοπαίδειες. Συνήθως στα Ελληνικά συναντώνται δυο μορφές μεταγραφής κύριων ονομάτων, την πλήρη απλογράφηση ή την αντιστρεψιμότητα αυτών.

Η μεταγραφή ξένων ανθρωπωνυμίων ή τοπωνυμίων μέσω της ελληνικής γραφής δεν είναι χρήσιμη. Με την εξέλιξη της τεχνολογίας και τις σύγχρονες μηχανές αναζήτησης δεν καθίσταται πρόβλημα αν αναζητήσει κάποιος πληροφορίες σε ξένους ιστοτόπους, καθώς ακόμα και να είναι γραμμένο στα ελληνικά ή λανθασμένα γραμμένο στην γλώσσα αναζήτησης, προτείνεται αυτόματα η σωστή ξένη γραφή.

Οπότε για παράδειγμα, ακόμα και αν κάποιος γράψει αντί για Γκαίτε, (γερμ. Goethe) Γκιότε, ή αντί για Βολταίρος (γαλλ. Voltaire) Βολτερ, η μηχανή αναζήτησης θα δώσει αμέσως προτάσεις για την σωστή γραφή αυτών.

Υπάρχουν ωστόσο και περιπτώσεις που επιβάλλεται η μεταγραφή των κύριων ονομάτων στα ελληνικά ή και το αντίθετο. Αρχικά, κατά κανόνα τα ξένα ανθρωπωνύμια δεν μεταγράφονται στα ελληνικά, αλλά παραμένουν στην Λατινική μορφή τους. Σε αυτή την κατηγορία ανήκουν τα κύρια ονόματα/ ανθρωπωνύμια/ τοπωνύμια που συγκαταλέγονται στους πολιτικούς, διοικητικούς και τεχνικούς τομείς, δηλαδή ονόματα πολιτικών μελών (π.χ. υπουργούς, βουλευτές). Σε αυτές τις περιπτώσεις είναι καλό να παραμένουν στην λατινική τους μορφή ώστε να αποφευχθεί οποιαδήποτε σύγχυση και λάθη που μπορούν να προκληθούν από διάφορες αποδόσεις¹¹. Για αυτόν τον λόγο επέλεξα να διατηρήσω στην αρχική τους

¹¹ Διοργανωτικό εγχειρίδιο σύνταξης κειμένων, 10.5.1. Ανθρωπωνύμια

μορφή τα ξένα ονόματα που εμφανίστηκαν στο πρωτότυπο, δηλαδή την καγκελάρια της Γερμανίας Angela Merkel (2005-2021), την αρχισυντάκτρια του αγγλικού τηλεοπτικού δαθμού RT Margarita Simonyan, του γραμματέα του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσίας Nikolay Patrushev, τον Ιρανό ακαδημαϊκό επιστήμονα Sadegh Zibakalam, τον Αυστριακό καγκελάρια Sebastian Kurz (2020-2021), τον Γάλλο πρόεδρο Emmanuel Macron (2017-), τον Γερμανό πρωθυπουργό της Βόρειας Ρηνανίας – Βεστφαλίας Armin Laschet (2017 -), τον Γερμανό πρωθυπουργό της Βαυαρίας Markus Soeder (2018 -). Επιπρόσθετα, στην περίπτωση που εμφανίζονται Ελληνικά ή κυπριακά κύρια ονόματα, παραμένουν στην αρχική τους μορφή. Έτσι, ο υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου Notis Mitarakis θα γραφτεί στην αρχική του μορφή, δηλαδή Νότης Μηταράκης. Μία άλλη περίπτωση είναι και του Τούρκου προέδρου Recep Tayip Erdogan, ο οποίος είναι γνωστός στην Ελλάδα με την Ελληνική απόδοση του ονόματός του, Ερντογάν. Ωστόσο, συναντάμε και ειδικές περιπτώσεις όπως αυτές που αφορούν κύρια ονόματα από χώρες που δεν έχουν το λατινικό αλφάβητο, π.χ. Κινεζικά, Αραβικά. Σε εκείνες τις περιπτώσεις, μεταφέρεται η μεταγεγραμμένη σε λατινική γραφή απόδοση τους όπως αναφέρεται στο πρωτότυπο.

Για την περίπτωση των τοπωνύμιων, είναι σημαντικό να μεταγράφεται με βάση την αρχική του ονομασία, λαμβάνοντας υπόψη την ιστορικότητά τους όσον αφορά την ορθογραφία τους. Έτσι, βάση της αντιστρεψιμότητας, μετέγραψα τα τοπωνύμια που εμφανίζονται στο κείμενο με τέτοιον τρόπο ώστε να μπορούν να αντιστραφούν ξανά και να αποδώσουν την αρχική ξένη λέξη: Europe → Ευρώπη, Russia → Ρωσία, China → Κίνα, Sahel → Σαχέλ, Iran → Ιράν, Turkey → Τουρκία, Middle East → Μέση Ανατολή, US (United States) → Ηνωμένες Πολιτείες, Afghanistan → Αφγανιστάν, Kabul →, Libya →, Pakistan → Πακιστάν

Ακρωνύμια/ Αρκτικόλεξα / Συντομογραφίες

Ένα ακόμα σημαντικό ζήτημα που εμφανίστηκε κατά την μετάφραση του πρωτοτύπου είναι η εμφάνιση ακρωνύμιων, αρκτικόλεξων και των συντομογραφιών. Αρχικά, για καλύτερη κατανόηση και για να αποφύγουμε την σύγχυση, είναι καλό να δούμε τι σημαίνει ο κάθε όρος. Ακρωνύμιο είναι ο σύντομος τρόπος γραφής που σχηματίζεται με τα κεφαλαία γράμματα χωρίς τελείες π.χ. NATO = North Atlantic Treaty Organisation, EU = European Union/ Ευρωπαϊκή Ένωση. Αρκτικόλεξα είναι

συντομευμένη μορφή ενός πολυλεκτικού όρου ή ονόματος, σχηματίζεται από αρχικά γράμματα ή συλλαβές και προφέρεται με διαδοχική απαγγελία των ονομάτων των γραμμάτων του. Αντίθετα από το ακρωνύμιο, παρατηρούμε την χρήση τελείας μεταξύ των κεφαλαίων γραμμάτων, π.χ. Φ.Π.Α., Ι.Χ. Επίσης, συντομογραφία είναι η σύντομη γραφή λέξεων, παραλείποντας τμήμα των λέξεων λόγω οικονομίας χώρου, π.χ. US = United States, ECFR = European Council on Foreign Relations, NGO = Non-Governmental Organisation, RT (TV Network) = Russia Today, CSU = Christian Social Union, CDU = Christian Democrats.

Πριν προχωρήσουμε στην μετάφραση των αρκτικόλεξων, των ακρωνυμίων και των συντομογραφιών, θα πρέπει πρώτα να καταλάβουμε το τι δηλώνουν και σε τι αναφέρονται. Για παράδειγμα, το αρκτικόλεξο NATO, αναφέρεται στην Βορειοατλαντική Συμμαχία, αλλά υπάρχει αντίστοιχο αρκτικόλεξο στα Ελληνικά και έτσι παραμένει στην αρχική του μορφή. Θα πρέπει δηλαδή να ληφθεί αν είναι καθιερωμένη η ελληνική μορφή των ακρωνυμίων/συντομογραφιών ή όχι. Στην περίπτωση των ξένων αρκτικόλεξων και ακρωνυμίων που αφορούν ονόματα διεθνών οργανισμών/φορέων/οργανώσεων επιτροπών/συστημάτων/οργανώσεων, επιλέγουμε την διεθνή καθιερωμένη απόδοσή τους. Εάν όμως δεν μπορούμε να βρούμε την απόδοσή τους στα Ελληνικά, είναι καλό να μην μεταφράζουμε κατά λέξη τις συντομογραφίες/ακρωνύμια, καθώς δεν καθίστανται κατανοητά. Για παράδειγμα, το Christian Social Union (CSU) = Χριστιανοκοινωνική Ένωση Βαυαρίας, Christian Democrats (CDU) = Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (Γερμανίας). Σε αυτή την περίπτωση, θεώρησα σωστό να μεταφράσω το περιεχόμενο των ακρωνυμίων στα Ελληνικά, καθώς είναι γνωστά και χρησιμοποιούνται στην Ελληνική τους γραφή, αλλά διατήρησα τα αρχικά του ακρωνυμίου.

Ειδικοί όροι και Εκφράσεις

Όπως είδαμε παραπάνω, εξετάζοντας το πρωτότυπο καταλήξαμε στο ότι, λόγω της χρήσης ειδικού ζωντανού και παραστατικού λεξιλογίου μέσω μεταφορικών εκφράσεων, η μετάφραση αυτή του κειμένου χαρακτηρίζεται ως «τεχνική».

Ειδικότερα, συνάντησα διάφορες μεταφορικές εκφράσεις, οι οποίες με δυσκόλεψαν στην απόδοσή τους/ εύρεση παρόμοιας έκφρασης στα Ελληνικά. Έτσι με την χρήση του ηλεκτρονικού ορολογικού λεξικού IATE και WorldReference, μπόρεσα αρχικά

να καταλάβω την σημασία των εκφράσεων και των όρων και μετά προχώρησα στην απόδοσή τους στα Ελληνικά.

Πίνακας 1.: Παραδείγματα απόδοσης ειδικής ορολογίας και εκφράσεων από την Αγγλική γλώσσα στα Ελληνικά.

<u>ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ/ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ</u>	<u>ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ</u>	<u>ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ</u>
“It is time to wake up and smell the post-American coffee”	«Ήρθε η ώρα να ξυπνήσετε και να γευτείτε τον καφέ της μετα-Αμερικάνικης εποχής»	Δυσκολεύτηκα να αποδώσω στα Ελληνικά την έκφραση αυτή. Η έκφραση αναφέρεται στο γεγονός ότι «η θέση της Αμερικής έχει αλλάξει»
“world’s policeman”	«αστυνομία του κόσμου»	Επέλεξα να το μεταφράσω κατά λέξη, καθώς η λέξη «αστυνομία» μεταφέρει το ίδιο νόημα στο μετάφρασμα και μεταδίδει το ίδιο μήνυμα
“there is no love lost between...”,	«παρόλο που το κλίμα μεταξύ τους δεν είναι ειρηνικό...»	Η έκφραση αυτή δηλώνει ότι υπάρχει ήδη εχθρότητα, αντιπάθεια και περιφρόνηση μεταξύ κάποιων
“the lesson: Do not help the Stars and Stripes...”	«ποιο μάθημα παίρνουμε; Μην βοηθάτε την Αμερική...»	“Stars and Stripes”= αστέρια και λωρίδες Αυτοί οι χαρακτηρισμοί αναφέρονται στην σημαία της Αμερικής, η οποία έχει αστέρια και λωρίδες.
“wave of refugees”,	«κύμα» προσφύγων	Και στις δυο γλώσσες παρατηρούμε ότι το «κύμα» ή αλλιώς “wave” χρησιμοποιούνται για να εκφράσουν «μεγάλη ποσότητα/μεγάλο φαινόμενο»
“carte blanche”,	εν λευκώ	ειδική έκφραση που σημαίνει «χωρίς όρους (για εξουσιοδότηση)» ή χωρίς να τίθενται προϋποθέσεις. Συνώνυμο: άνευ όρων/επιφυλάξεων
“de facto”,	Στην πραγματικότητα, εκ των πραγμάτων, de facto	Όπως βλέπουμε υπάρχουν αρκετά συνώνυμα για αυτή την έκφραση στα Ελληνικά. Επίσης, είναι ένας καθιερωμένος γνωστός όρος που χρησιμοποιείται και στην αρχική του

		μορφή όταν αναφερόμαστε σε πολιτικά και κοινωνικά θέματα
“Island of the blessed”	«Μακάρων νήσος»	Η έκφραση αυτή έχει πηγή στην ελληνική μυθολογία, όπου υπήρχαν φανταστικά νησιά στα οποία πήγαιναν οι ψυχές των ηρώων μετά το θάνατό τους. Μπορούμε να το συγκρίνουμε και με το παράδεισο στην Χριστιανική πίστη.
“ad hoc”	Ειδικός, «ad hoc»	Και στην περίπτωση αυτή, μετά από έρευνα, διαπίστωσα ότι η έκφραση “ad hoc” χρησιμοποιείται και στην αρχική του μορφή σε πολιτικούς και ιατρικούς τομείς αλλά μπορούμε και να το μεταφράσουμε και ως «ειδικός»

Δ. Επίλογος

Μέσω αυτής της πτυχιακής εργασίας μου δόθηκε η ευκαιρία να ασχοληθώ με ένα σημαντικό κοινωνικο-πολιτικό θέμα, αυτό της κατάληψης της Αφγανικής κυβέρνησης από τους Ταλιμπάν. Είναι ένα επίκαιρο θέμα, που θα ήταν καλό να αναφερθεί. Κατά την διαδικασία της μετάφρασης, ήρθα αντιμέτωπη με πολλά θέματα: ένα από τα σημαντικότερα ήταν το θέμα να μεταφέρω το νόημα του πρωτοτύπου χωρίς να αλλοιώσω οποιαδήποτε γνώμη/πληροφορία. Εκτός αυτού, το κείμενο ήταν εύληπτο, όμως με ειδικό λεξιλόγιο που αφορούσε είτε πολιτικούς είτε στρατιωτικούς τομείς. Όμως με τα μεταφραστικά εργαλεία που προμηθεύτηκα από το πανεπιστήμιο, μπόρεσα να βρω την λύση και να προχωρήσω στην μετάφραση. Επίσης, αρκετά δύσκολο ήταν και το «φιλτράρισμα» από τις πληροφορίες που είναι διαθέσιμες στο διαδίκτυο λόγω της εγκυρότητας τους και της ποικιλίας τους. Όλη όμως αυτή η εμπειρία ήταν ξεχωριστή και με βοήθησε να έρθω σε επαφή με το τομέα της μετάφρασης που διάλεξα να σπουδάσω.

Βιβλιογραφία

- Κεντρωτής, Γ. (1996). *Θεωρία και πράξη της μετάφρασης*. Αθήνα: Δίαυλος.
- Τσίγκου, Μ. (2020). *Γλωσσική Ποικιλία, Ορισμός και διαστάσεις*. Αθήνα: Δίαυλος.
- Σίμος Π. Γραμμενίδης, Τ. Δ. (2015). Η γλωσσική διάσταση της μετάφρασης . Στο Δ. Ξ. Γραμμενίδης Συμεών, *Διεπιστημονικές Προσεγγίσεις της Μετάφρασης* . -: Kallipos, Open Academic Editions.
- Asli Aydintasbas, J. B.-D. (2021, August 25). *European Council on Foreign Relations*.
Ανάκτηση 2022, από The fall of the Afghan government and what it means for Europe: <https://ecfr.eu/publication/the-fall-of-the-afghan-government-and-what-it-means-for-europe/>
- Europa Publications. (2022, Απρίλιος 22). *Διοργανωτικό εγχειρίδιο σύνταξης κειμένων*.
Ανάκτηση 2022, από 10.5. Ξενικά κύρια ονόματα:
<https://publications.europa.eu/code/el/el-4100500el.htm>
- Jakobson, R. (1959). On Linguistic Aspects of Translation. *On Translation*, pp. 232-239.
- Πολίτης, Μ. (2014, Φεβρουάριος 21). *Academia*. Ανάκτηση 2022, από Μεταφραστική μεθοδολογία:
https://www.academia.edu/6167209/%CE%9C%CE%B5%CF%84%CE%B1%CF%86%CF%81%CE%B1%CF%83%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE_%CE%BC%CE%B5%CE%B8%CE%BF%CE%B4%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%AF%CE%B1
- Μπαμπινιώτης Γ., «Ελληνική Γλώσσα: Παρελθόν-Παρόν-Μέλλον», Αθήνα 1994, σελ 14

Ηλεκτρονικά Λεξικά

<https://www.wordreference.com/>

<https://glosbe.com/>

<https://iate.europa.eu/home>

<https://www.linguee.com/>